

คู่มือ เศรษฐศาสตร์

เปลี่ยนเงินเป็นบุญ
เปลี่ยนทุนเป็นธรรม

โดย ท่าน ว. วชิรเมธี

หัวใจเศรษฐี

เปลี่ยนเงินเป็นบุญ เปลี่ยนทุนเป็นธรรม

ว. วชิรเมธี

จัดพิมพ์เป็นธรรมทาน

โดย

สถาบันวิมุตตยาลัย
VIMUTAYALAI INSTITUTE

THAI BUDDHIST ARCHIVES

หอจดหมายเหตุพุทธทาส อินทปัญโญ

35th Anniversary
ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย
The Stock Exchange of Thailand

คำนำ

ในช่วง ๕ ปีท้ายของชีวิตท่านอาจารย์พุทธทาส ที่สวนโมกข์ มีปาฐกถาชุดหนึ่งที่ท่านแสดงเสมอ ๆ ชื่อว่า ชุด สมชีวิตา ท่านอาจารย์โพธิ์นำมาสอนย้ำเสมอว่า นี่เป็นส่วนหนึ่งในหัวใจเศรษฐกิจของพระพุทธเจ้า ที่มีตัวอย่าง อย่างคาถาให้จำว่า อู อากา สะ

เมื่อหอจดหมายเหตุพุทธทาสอินทปัญโญ ร่วมกับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ริเริ่มกิจกรรม ส่งเสริมการท่องเที่ยวแนวใหม่ให้ลงลึกถึงธรรมตามแบบ อย่างที่ท่านอาจารย์พุทธทาสดำริและทำไว้ที่สวนโมกข์ มากมายในชื่อว่า เที่ยวไทยให้ถึงธรรม โดยอาราธนา นิมนต์พระมหาภูติชัย วชิรเมธี หรือท่านอาจารย์ ว.วชิรเมธี และ ชาวคณะสถาบันวิมุตตยาลัย กับ อาศรม อิศระชน มาเป็นธรรมะภาคีช่วยจัดนำร่อง ณ ศูนย์ วิปัสสนาไร่เชิญตะวัน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

ระหว่างวันที่ ๑๘ - ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๓ โดยมีชาวคณะ
สื่อสารมวลชนและธรรมะภาคีทั้งภาคสังคมและธุรกิจ
กว่า ๓๐ องค์กร่วม ๕๐ ชีวิตเข้าร่วม ภายใต้การดูแล
และเอื้อเฟื้ออย่างยิ่งจากกัลยาณมิตรคณะศรีธธา
วัดศักดาคุณาราม และ ยุวโพธิ์สัตวภาคน้อย ๆ มากมาย

พวกเราพบธรรมอย่างท่วมท้นในท่ามกลาง
บรรยากาศของการเที่ยวแบบใหม่ที่ใต้ทั้งถือศีล ฝึกหัด
สมาธิ และเรียนรู้เรื่องสติปัญญาาร่วมกัน ภายใต้
ธรรมชาติที่แท้ มีแม่กระทิงพายุฝนฟ้าคึกคะนองส่ง
ลูกเห็บมาเยือน โดยมี ๒ อาจารย์ คือ ท่าน ว. กับ ท่าน
อ. (ว.วชิรเมธี และ อ.ชาครเมธี) และ ๓ ปราชญ์เชียงราย
ได้แก่ อาจารย์นคร พงศ์น้อย, อาจารย์เฉลิมชัย โฆษิต
พิพัฒน์ และ อาจารย์ถวัลย์ ดัชนี ที่คอยช่วยและชี้ช่อง
จนต่างก็ตกลงใจว่าจะต้องเก็บเกี่ยวเอาไปใช้ในชีวิตให้
อยู่กับธรรมให้ยิ่ง ๆ ขึ้น รวมทั้งอยากเอาไปเป็นของฝาก
ญาติมิตรอีกมากมายให้ได้ถึงธรรมกันถ้วนหน้า

ธรรมกถา หัวใจเศรษฐี “เปลี่ยนเงินเป็นบุญ
เปลี่ยนทุนเป็นธรรม” เล่มนี้คุณ ว.วชิรเมธี แสดงแก่
คณะพุทธบริษัทจากกรุงเทพมหานครที่ตามมาเป็นเจ้าภาพ
ถวายพระพุทธรูปปฏิมาสององค์ เพื่อนำไปประดิษฐานที่
ศูนย์วิปัสสนาพุทธนิคมถลนนาน แคว้นสิบสองปันนา ประเทศ
สาธารณรัฐประชาชนจีน เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๓
โดยพ่วงให้พวกเราฟังอย่างโดนและตีตื้น และขอเลือก
นำมาพิมพ์เป็นของฝากอย่างเครื่องธรรมบรรณาการจากการ

เที่ยวไทยให้ถึงธรรมเป็นขึ้นแรก ร่วมกับตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นหนึ่งในธรรมะภาคีร่วมก่อตั้ง หอจดหมายเหตุนุพุทธทาส อินทปัญโญ ซึ่งได้อาราธนา ท่าน ว.วชิรเมธี แสดงธรรมในหัวข้อเดียวกันนี้เนื่องในวาระการฉลองครบ ๓๕ ปีแห่งการก่อตั้ง วันที่ ๓๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งน่าจะลุ่มลึกและละเอียดยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการน้อมนำหัวใจเศรษฐกิจขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ว่าด้วย อู อากา สะ ซึ่งท่านอาจารย์ ว. และ อ.กำลังริเริ่มสร้างทำภาคปฏิบัติกับชาวคณะศรัทธาวัดศักดาคุณาราม และ อาศรมอิสระชนที่เมืองเชียงราย ในชื่อว่า ‘เศรษฐกิจธรรม นำชีวิต’ ที่ประกอบด้วย การขยันหา - อุฏฐานสัมปทา รักษาดี - อารักขสัมปทา มีกัลยาณมิตร - กัลยาณมิตตตา และ ใช้ชีวิตพอเพียง - สมชีวิตา มาแจกแจงเพื่อให้คนไทยและประเทศไทยที่ได้ชื่อว่าเป็นเมืองพุทธมาช้านานจะได้ฟื้นคืนสู่ธรรมนิยามแห่งการเป็นเศรษฐกิจที่แท้อย่างไม่แพ้อดีตและที่ไหน ๆ ในโลกนี้ ดังที่มีรายละเอียดแจกแจงอย่างจับใจยิ่งในธรรมกถาตั้งต้นในเล่มนี้แล้ว

ขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ ว.วชิรเมธี และมวลธรรมะภาคีที่กรุณาเอื้อเฟื้อเพื่อการถึงธรรมขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า รวมทั้งการตรวจแก้และให้คำแนะนำจากประเทศญี่ปุ่นแม้จะมีกิจการการศึกษาค้นคว้า ปฏิบัติและเผยแพร่อยู่อย่างรัดตัว

หอจดหมายเหตุนุพุทธทาส อินทปัญโญ

คำอนุโมทนา

ระหว่างที่ผู้เขียนทำโครงการ “ท่องเที่ยวไทยให้ถึงธรรม” ร่วมกับ หอจดหมายเหตุพุทธทาสและการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ที่ศูนย์วิปัสสนาไร่เชิญตะวัน อำเภอเมืองเชียงราย จังหวัดเชียงราย ตั้งแต่วันที่ ๑๘ - ๒๑ นั้น ทุกเช้า ผู้เขียนได้กล่าวธรรมกถาเพื่อเพิ่มพูนศรัทธาปสาทะในการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานให้แก่เจ้าภาพภัตตาหารและแก่ธรรมจารีผู้ร่วมปฏิบัติธรรมอย่างต่อเนื่องทุกวัน

หลังเสร็จกิจกรรมดังกล่าวแล้ว นายแพทย์บัญชาพงษ์พานิชย์ แจ้งความจำนงว่า ประสงค์จะพิมพ์สัมโมทนียกถาชื่อ **“หัวใจเศรษฐี” (เปลี่ยนเงินเป็นบุญ เปลี่ยนทุนเป็นธรรม)** ออกเผยแพร่เพราะเล็งเห็นประโยชน์สุขที่จะเกิดแก่สาธารณชนเป็นสำคัญ

ผู้เขียนยินดีอนุญาตให้จัดพิมพ์ได้ตามความประสงค์ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากต้นฉบับของหนังสือเล่มนี้เป็นบทบรรยายเฉพาะกลุ่มที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้า เมื่อจะมีการจัดพิมพ์ผู้เขียนจึงขอโอกาสตรวจทานเพิ่มเติมอีกเพียงเล็กน้อย เพื่อปรับสำนวนภาษาให้เรียบร้อยกว่าภาษาพูดและได้เติมเนื้อหาบางส่วนลงไปเท่าที่เวลาจะอำนวย แต่กว่าต้นฉบับจะเสร็จทันพิมพ์เป็นรูปเล่มเวลาก็กว้านมานานพอสมควร

บัดนี้ เห็นว่า เนื้อหาสาระของสัมโมทนียกถาดังกล่าวได้ผ่านการตรวจแก้ไขเบื้องต้นแล้ว จึงเห็นควรอนุญาตให้พิมพ์เผยแพร่ไประดับหนึ่งก่อน หากมีเวลามากกว่านี้ ก็ตั้งใจไว้ว่า จะปรับปรุงเนื้อหาให้ร่วมสมัยและราบรื่นเป็นเอกภาพยิ่งกว่านี้ทั้งเล่มต่อไป

ขอให้พระธรรมจงแผ่ไพศาล

ขอให้ประโยชน์สุขจากการเผยแผ่ธรรมจงบังเกิดแก่มนุษยชาติโดยทั่วกัน

ว.วชิรเมธี

๙ เมษายน ๒๕๕๓

Shirakawako, Takayama, ประเทศญี่ปุ่น

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	๒
คำอนุโมทนา	๕
เศรษฐกิจ&พ่อค้า ใครว่าเหมือนกัน	๙
มหาเศรษฐีชาวอเมริกา	
นิยมเปลี่ยนเงินตราเป็นประโยชน์สาธารณะ	๑๗
ทรัพย์สินภายนอกเป็นสิ่งวูบไหวเปลี่ยนมือ	
ทรัพย์สินภายในนั่นแหละคือแก่นสารที่แท้	๒๔
ในโลกนี้ยังมี “สิ่งที่สูงกว่เงิน”	๓๓
ประวัติผู้เขียน	๖๒

‘ฟอร์บส์’ เผยชื่อ เศรษฐีไทยใจบุญ

เจริญ-วิกรม-ธนินท์
ติด 48 คน เอเชีย

ฟอร์บส์ติด 4 มหาเศรษฐีไทย “ธนินท์ วิกรม-ธนินท์” ติด 48 เศรษฐีไทยในเอเชีย และ 10 เศรษฐีไทยในเอเชีย และ 10 เศรษฐีไทยในเอเชีย

ฟอร์บส์

นิตยสารฟอร์บส์ ฉบับลงวันที่ 15 มีนาคมนี้ จัดอันดับ 48 มหาเศรษฐีใจบุญ จาก 12 ประเทศในภูมิภาคเอเชีย แปซิฟิก โดยเลือกมาประเทศละ 4 คน ซึ่งในส่วนของไทยนั้น มหาเศรษฐีที่ติดอันดับคือ นายธนินท์ เจียรวนนท์ ประธานกรรมการ และประธานกรรมการบริหารเครือเจริญโภคภัณฑ์ (ซีพีกรุ๊ป) นายเจริญ สิริวัฒนภักดี ประธานกรรมการบริหารบริษัท ไทยเบฟเวอเรจ จำกัด และทีซีซีกรุ๊ป นายวิกรม กรมดิษฐ์ ประธานกรรมการบริษัทอมตะโฮลดิ้ง และนายวิลเลียม ไซเน็คก็ ประธานกรรมการกลุ่มบริษัทไมเนอร์

ฟอร์บส์ชี้ว่า ในช่วง 15 ปีที่ผ่านมา นายธนินท์ วัย 71 ปี บริจาคเงินมากกว่าปีละ 5 แสนดอลลาร์ หรือกว่า 16 ล้านบาทให้แก่การกุศลหลากหลายประเภท ทั้งในด้านการศึกษา สวัสดิภาพเด็ก และทำนุบำรุงศาสนา โดยตระกูลเจียรวนนท์ มีการก่อตั้งมูลนิธิพุทธรักษา เพื่อให้ความช่วยเหลือเด็กกำพร้า และเด็กยากไร้ ทั้งยังจัดทำโครงการที่ช่วยให้โรงเรียนต่างๆ สามารถพึ่งพาตัวเองได้ มีการเปิดฟาร์มไก่ 4 แห่ง เพื่อผลิตไข่ไก่สำหรับให้เด็กๆ นักเรียนได้บริโภค และนำส่วนที่เหลือไปขาย นำเงินมาเป็นทุนสนับสนุนโครงการของ

โรงเรียน

ส่วนนายไซเน็คก็นั้น ฟอร์บส์ระบุว่า มหาเศรษฐีผู้ก่อตั้งกลุ่มบริษัทด้านโรงแรม และร้านอาหารวัย 60 ปีผู้นี้ จัดตั้งกองทุนรอย ฮี.ไซเน็คก็ ขึ้นมาโดยใช้ชื่อตามชื่อของบิดาตัวเอง เพื่อช่วยเหลือค่าเล่าเรียนเด็กนักเรียนปีละหลายร้อยคน ทั้งยังใช้โอกาสในวันคล้ายวันเกิดของตัวเอง ให้พนักงานในเครือ 2 หมื่นคนหยุดงานเพื่อทำงานสาธารณประโยชน์ ทั้งทำดีโรงเรียน และซ่อมแซมสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า

ขณะที่นายวิกรม วัย 57 ปี ได้รับการยกย่องจากการให้คำมั่นถึงการทำพันธกรรมยกทรัพย์สินที่มีอยู่ให้แก่มูลนิธิอมตะ ที่เขาก่อตั้งขึ้นมาเพื่อส่งเสริมด้านการศึกษา ศิลปะ วัฒนธรรม และสภาพแวดล้อม ทั้งยังอุทิศเวลาส่วนใหญ่ให้แก่การกุศล รวมถึงการบริจาคที่ดินประมาณ 1,000 ไร่ให้แก่กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เมื่อเร็วๆ นี้ เพื่อก่อสร้างศูนย์การเรียนรู้ และวิจัยด้านวิทยาศาสตร์

ส่วนนายเจริญนั้น ฟอร์บส์อธิบายว่า มหาเศรษฐีวัย 64 ปี ผู้นี้ ร่วมมือกับคุณหญิงวรรณ สิริวัฒนภักดี ภรรยา สนับสนุนด้านการศึกษา และทำนุบำรุงศาสนา นอกเหนือจากการดำเนินความพยายามที่จะผลักดันให้ช้างได้กลับคืนสู่ป่า และตั้งกองทุนเพื่อรักษาผู้ป่วยยากไร้ ทั้งยังร่วมมือกับรัฐบาล และผู้ใจบุญรายอื่นๆ ร่วมจัดหาเงินทุน 30 ล้านดอลลาร์ หรือกว่า 1,000 ล้านบาท ก่อสร้างศูนย์วิจัยโรคไต และศูนย์ศึกษาทางการแพทย์

เศรษฐี & พ่อค้า ใครว่าเหมือนกัน*

เข้าวันนี้ มีพุทธบริษัทญาติโยมจากกรุงเทพฯ ยกคณะขึ้นมาถึงศูนย์วิปัสสนาไร่เจริญตะวันเพื่อถวายพระพุทธรูปสององค์ แต่ถวายแล้วไม่ได้เก็บไว้ที่นี่ แต่จะส่งต่อไปประดิษฐานที่ศูนย์วิปัสสนากรรมฐานแห่งหนึ่ง ณ มณฑลยูนนาน แคว้นสิบสองปันนา ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ที่สิบสองปันนา มีศูนย์วิปัสสนากรรมฐานก่อตั้งโดยพระชาวลิบสองปันนา สอนโดยพระพม่า ร่วมกับ

*เรียบเรียงจากสัมโมทนียกถาที่แสดงแก่คณะพุทธบริษัทจากกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นเจ้าภาพถวายพระพุทธรูปปฏิมาสององค์ เพื่อนำไปประดิษฐานที่ศูนย์วิปัสสนามณฑลยูนนาน แคว้นสิบสองปันนา ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ณ ศูนย์วิปัสสนาไร่เจริญตะวัน อำเภอเมืองจังหวัดเชียงราย วันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๓

พระชาวลีปสองปันนา ซึ่งเป็นกัลยาณมิตรของอาตมาเอง ที่ลีปสองปันนั้นในเวลาี้ พระมหาเถระที่นั่นกำลัง พยายามร่วมกันกู้พุทธศาสนาสายเถรวาท ซึ่งคงอยู่เพียง แห่งเดียวในประเทศจีน ให้ฟื้นคืนมาที่ลีปสองปันนา อย่างมีชีวิตชีวาอีกครั้งหนึ่ง เนื่องจากวันนี้ทุกท่าน ทุกคน ที่ยกคณะกันขึ้นมาถวายพระพุทธรูปปฏิมาทั้งสององค์ ล้วนเป็น**เศรษฐีใจบุญ เป็นนายทุนใจดี** อาตมาภาพก็ เลยอยากจะเชิญชวนให้เรามาเรียนรู้ ความหมายที่แท้จริงของคำว่า “เศรษฐี” กับ “นายทุน/คนรวย” ว่ามีความ แตกต่างกันอย่างไร

คำว่า “**เศรษฐี**” ความหมายอย่างที่รู้ๆ กัน ตาม ภาษาชาวบ้าน “**เศรษฐี**” ก็แปลว่า “**ผู้มีทรัพย์มาก**” แต่ตามรากศัพท์ในภาษาบาลี “**เศรษฐี**” มาจากคำว่า “**เสฏฐ**” แปลงรูปเป็น “**เศรษฐี**” ตามหลักบาลีไวยากรณ์ แปลว่า “**ผู้ประเสริฐ**” หรือ “**ผู้ประเสริฐที่สุด**” ก็ได้

เหมือนกับที่เจ้าชายสิทธัตถะเมื่อแรกประสูติ พระองค์ได้เปล่งอาสภิวาจาว่า “**อคุโคหมสมิ โลกสฺส, เซฏฐโหมสมิ โลกสฺส, เสฏฐโหมสมิ โลกสฺส**” แปลว่า “**เราเป็นยอดคนของโลก, เราเป็นผู้เจริญที่สุดในโลก, เราเป็นผู้ประเสริฐที่สุดในโลก**” คำว่า “**เราเป็นผู้ประเสริฐที่สุดในโลก**” นั้นทรงใช้คำว่า “**เสฏฐโหมสมิ**

โลกสุส” เฉพาะคำว่า “เสฏฺโฐ” แปลว่า “ประเสริฐที่สุด”
แล้วยังมีคำไวพจน์อีกสองคำคือ “อคุโศ” และ “เชฏฺโฐ”
สองคำที่มาขยายคำว่า “เสฏฺโฐ” เมื่อกล่าวโดย
ความหมายที่แท้ ก็คือ เรื่องเดียวกัน กล่าวคือ มุ่งไปที่
“ความเป็นเลิศ ความประเสริฐ ความวิเศษสุด” นี่คือการ
ศัพท์ที่แท้จริงของคำว่า “เศรษฐี” ดังนั้น คำว่า “เศรษฐี”
จึงไม่ได้แปลกันอย่างผิวเผินตื้นๆ ว่า “ผู้มีทรัพย์มาก”
เท่านั้น แต่สามารถแปลได้อีกความหมายหนึ่งว่า
“ผู้ประเสริฐ, ผู้เป็นเลิศ, ผู้เป็นยอดคน”

ถ้าพิจารณาความหมายของเศรษฐีตามนัย
ดังกล่าวมานี้ คนธรรมดาๆ ที่แม้จะไม่มีเงินเลยแม้แต่
บาทเดียว แต่หากเป็นผู้ประเสริฐเพราะมีความประพฤติ
ดีงาม ทั้งยังสร้างสรรค์แต่สิ่งดีที่มีคุณค่าฝากไว้ให้
แผ่นดิน ก็นับเป็นเศรษฐีได้เหมือนกัน

ในภาษาบาลี มีคำอีกคำหนึ่ง ซึ่งตรงกับ
คำว่า “เศรษฐี” ในความหมายอย่างสามัญที่แปลกันว่า
“คนมีทรัพย์มาก, คนมั่งคั่งร่ำรวย” นั่นก็คือ คำว่า
“มหาธนวาณิช”

“มหาธนวาณิช” มาจากคำว่า “มหา” สมาสกับ
คำว่า “ธน” และ “วาณิช” คำว่า “มหา” แปลว่า “มาก”
“ธน” แปลว่า “ทรัพย์” ส่วน “วาณิช” แปลว่า “พ่อค้า”

“มหาธนวาณิช” แปลเอาความว่า “พ่อค้าผู้มีทรัพย์มาก”
ดังนั้น คำว่า “เศรษฐี” จึงต่างจาก “มหาธนวาณิช”

เศรษฐี ต้องเป็นคนดี (สมัยก่อนเรียกคนดีว่าเป็น
คนใจบุญ) ต้องเป็นคนใจบุญ จึงได้เป็นเศรษฐี ทางล้าน
นาเรียกเศรษฐีว่า “พ่อเลี้ยง” สื่อความหมายว่า ต้องเป็น
คนใจดีที่เป็นผู้กว้างขวางเพราะเป็น**พระผู้ให้** การเป็น
เศรษฐีจึงต้องมีบุคลิกภาพของการเป็นผู้ให้ ส่วน
ผู้มีทรัพย์มาก จึงได้เป็นมหาธนวาณิช คนไทยเรียกรวม
กันเป็นคำซ้อนว่า “พ่อค้าวาณิช” คนที่ทำธุรกิจเกี่ยวกับ
บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ต่างๆ เขาเรียกว่า “วาณิชธนกิจ”
คำว่า “วาณิช” ถ้าเป็นชื่อกิจกรรมแปลว่า “การทำมา
ค้าขาย” ถ้าเป็นชื่อคนแปลว่า “พ่อค้า” ดังนั้น “เศรษฐี”
กับ “คนรวย” จึงต่างกัน

“**เศรษฐี**” หมายถึง **คนใจบุญ** คนมีคุณธรรมที่
ประเสริฐเลิศล้ำ “คนรวย” หมายถึง มหาธนวาณิช
พ่อค้าที่ร่ำรวย นหรือนายทุน แต่พ่อค้าสามารถเป็น
เศรษฐีได้ หรือเศรษฐีก็อาจเป็นคนๆ เดียวกันกับพ่อค้า
ได้เช่นกัน ถ้ารู้จัก**เปลี่ยนเงินให้เป็นบุญ เปลี่ยนทุนให้**
เป็นธรรม ถ้าพ่อค้าใหญ่คนไหน มหาวาณิชคนไหน
ไม่รู้จักเปลี่ยนเงินให้เป็นบุญ เปลี่ยนทุนให้เป็นธรรม เขา

เป็นได้แค่มหาธนวาณิช เป็นนายทุนใหญ่เท่านั้น เป็นคน
มีเงินมากเท่านั้น แต่ไม่สามารถเป็นมหาเศรษฐีได้ แต่ถ้า
มหาธนวาณิชคนไหนสามารถเปลี่ยนเงินให้เป็นบุญ
เปลี่ยนทุนให้เป็นธรรมได้ รู้จักเปลี่ยนโลกิยทรัพย์ให้เป็น
อริยทรัพย์ได้ เปลี่ยนทรัพย์ภายนอกให้เป็นทรัพย์ภายใน
ได้ “มหาธนวาณิช” คนนั้นจะสามารถขยับฐานะตัวเอง
ขึ้นมาเป็น “มหาเศรษฐี”

เมื่ออาทิตย์ที่แล้วนิตยสารฟอร์บส์ (Forbes)
ได้จัดอันดับ มหาเศรษฐีโลก ในจำนวนนี้เศรษฐีไทย
สี่คน ได้รับการยกย่องให้เป็นหนึ่งในสี่ของเศรษฐี
จากเอเชียที่เป็นเศรษฐีใจบุญ เป็นนายทุนใจดี หนึ่ง
คือ **คุณวิกรม กรมดิษฐ์** ประธานกรรมการมูลนิธิอมตะ
ผู้ก่อตั้งนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร ฟอร์บส์ยกย่องว่า
เขาสละเงินของตัวเองก่อตั้งเป็นมูลนิธิอมตะ ใช้เงิน
หลายร้อยล้านเพื่อกิจกรรมในการสร้างสรรค์พัฒนา
ศิลปวัฒนธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รางวัลวรรณกรรมที่
มอบให้กับนักเขียนคนสำคัญที่อุทิศตนสร้างผลงาน
มาทั้งชีวิต ก็คือรางวัลนักเขียนอมตะ รางวัลนี้มีวงเงินสูง
ถึงหนึ่งล้านบาท ทั้งนี้ก็เพราะต้องการพัฒนาวงการ
นักเขียนไทย ให้สามารถสร้างสรรค์งานเขียน ที่มีค่าพอที่
จะก้าวไกลไปในระดับโลกได้

นอกนั้นก็มี *คุณเจริญ ศิริวัฒนภักดี, คุณธนินท์ เจียรวนนท์, คุณวิลเลียม ไฮเนค* ก็ทุกท่านนอกจากจะทำมาหากินแล้ว ยังแบ่งเวลาทำมาหาธรรมเพื่อสังคม โดยการก่อตั้งมูลนิธิ และบริจาคทั้งเปิดเผยและแบบปิดทองหลังพระ ปีหนึ่งหลายร้อยล้านบาท จนนิตยสารฟอร์บส์ เห็นความสำคัญ ยกย่องเป็นมหาเศรษฐีของไทยผู้ใญ่บุญในระดับโลก นี่ก็เป็นตัวอย่างที่เห็นได้ชัดในปัจจุบันนี้

ความจริงเศรษฐีไทยใญ่บุญที่นอกจากเป็นมหาธนวาณิชแล้วยังเป็นมหาเศรษฐีเพราะยินดีในการเป็นผู้ให้ยังมีอีกมากที่ฟอร์บส์ยังมองไม่เห็น เป็นต้นว่า คุณบุญเกียรติ โชควัฒนา ผู้บริหารสูงสุดแห่งกลุ่มบริษัทในเครือสหพัฒน์ ก็เป็นมหาธนวาณิชที่พลิกตัวเองมาเป็นมหาเศรษฐีด้วยการให้มาไหนแต่ไรเหมือนกัน คุณบุญเกียรติ และครอบครัว บริจาคช่วยการกุศลทุกปี ปีหนึ่งเป็นเงินมหาศาล นี่ยังไม่นับเศรษฐีในกลุ่มบริษัทกัลปพฤกษ์ของตระกูลเตชะไกรศรี หรือเศรษฐีในกลุ่มบริษัทวิจิตรธานีที่นำโดยคุณวิจิตรฯ สุขมงคล และบริษัทอมรินทร์ที่นำโดยคุณเมตตา อุทกะพันธุ์ กลุ่มบริษัทโทรคาเดโร ที่นำโดยคุณดาร์วิน มหาดำรงกุล รวมทั้งกลุ่มบริษัทคอสโมที่นำโดยคุณเมย์ คุณนฤพนธ์ คุณเกรช มหาดำรงกุล, คุณอุดม อุดมปัญญาวิทย์

แห่งบริษัทยูแทคไทย, คุณธนาชัย ธีรพัฒน์วงศ์ แห่งบริษัทเครือเนชั่นกรุ๊ป เป็นต้น บรรดามหาเศรษฐีไทยที่กล่าวมานี้ ล้วนเป็นเศรษฐีตัวจริงที่สามารถจับสาระสำคัญของการเป็นเศรษฐีว่า **“รวยแล้วต้องให้ ได้แล้ว ต้องแบ่งปัน”** ไว้ได้ จึงยินดีในการเป็นผู้ให้กันอย่างสม่ำเสมอ บางคนก็ให้อย่างเปิดเผย บางคนก็ให้อย่างปิดทองหลังพระ แต่ขึ้นชื่อว่ากรให้แล้ว ไม่ว่าจะเปิดเผยหรือปิดทองหลังพระ ก็ควรแก่การสรรเสริญทั้งสิ้น

นอกจากนั้นในเวทีโลก มีมหาเศรษฐีอีกเป็นจำนวนมาก ที่รู้จักขยับฐานะจาก “มหาธนวาณิช” ขึ้นมาเป็น “มหาเศรษฐี” เช่น **บิลล์ เกตส์** ใช้เงินจำนวนมหาศาลของตัวเองก่อตั้งเป็น **“มูลนิธิบิลล์ แอนด์ เมลินดา”** ซึ่งเป็นภรรยาของเขา **วอร์เรน บัฟเฟตต์** ก็ร่วมบริจาคเงินจำนวนมหาศาลสมทบมูลนิธิของบิลล์ เกตส์, นักร้องหรือคสตาร์อย่าง **โบโน** ก็เช่นเดียวกัน เขาตั้งมูลนิธิในชื่อของตัวเองแล้วบริจาคเงินมหาศาล ช่วยกิจกรรมการกุศลของทั่วโลก, ซูเปอร์สตาร์อย่าง ลีโอนาโด ดิคาปริโอ และดาราฮอลลีวูดอีกมากมาย ไม่ว่าจะเป็นแอนเจลินา โจลี, แอชลีย์ แจ๊คส์, ชาร์ลิต เทอรอน, มาดอนน่า, และเจ็ตลีหรือเงินหลงเป็นต้นล้วนรู้จักเปลี่ยนความโด่งดังระดับโลกของตัวเอง ซึ่งตามปกติเป็นต้นทุนทางสังคมที่ช่วยทำ

ทำมาหากินกันอย่างคล่องๆ มาเป็นเครื่องมือในการ
สร้างความคิดี ดาราคนสำคัญระดับซูเปอร์สตาร์เหล่า
นี้ รู้จัก **“เปลี่ยนความดังมาสร้างความคิดี”**
แก่นมนุษยชาติ ด้วยการบริจาคเงินจำนวนมหาศาล
เพื่อช่วยผู้ประสบภัยในเหตุการณ์แผ่นดินไหวที่เฮติ
และกรณีอื่นๆ อีกมากมายหลายรายการ รวมกัน
แล้วกว่าหลายพันล้านยูเอสดอลลาร์ นี่คือนคุณค่าที่น่า
ชมของบิลล์ เกตส์, วอร์เรน บัฟเฟตต์ และซูเปอร์สตาร์
ชาวฮอลลีวู้ดทั้งหลาย

บุคคลที่กล่าวนามมาเหล่านี้ ก่อนหน้านั้น
พวกเขาล้วนเป็นเพียงมหาธนวาณิช คือคนที่
ครอบครองเงินทองมากกว่าคนอื่นในสังคม
เท่านั้น แต่ครั้งรู้จักเปลี่ยนความร่ำรวยของ
ตนเองเป็นการช่วยเหลือเกื้อกูลเพื่อนมนุษย์
พวกเขาจึงเลื่อนฐานะตัวเองขึ้นมาเป็นมหา
เศรษฐีผู้ประเสริฐกันอย่างถ้วนหน้า

มหาเศรษฐีชาวอเมริกา นิยมเปลี่ยนเงินตรา เป็นประโยชน์สาธารณะ

ย้อนไกลไปกว่านั้น มหาเศรษฐีแสนล้าน
ระดับโลกอย่าง จอห์น ดี ร็อกกี้ เฟลเลอร์, แอนดรูว์
คาร์เนกี มหาเศรษฐียุคต้นๆ ของอเมริกา ก็เป็น
บุคคลอันดับต้นๆ ของโลกที่มีเงินระดับหมื่นล้าน
แสนล้านเมื่อกว่าร้อยปีมาแล้ว

จอห์น ดี ร็อกกี้ เฟลเลอร์ ได้ก่อตั้งมูลนิธิใน
ชื่อของตัวเองขึ้นมาอุปถัมภ์บำรุงกิจการสาธารณกุศล
ของอเมริกาและทั่วโลก

แอนดรูว์ คาร์เนกี มหาเศรษฐีจากธุรกิจด้าน
การถลุงเหล็ก ก็เช่นเดียวกัน เขาได้บริจาคเงินของ

ตัวเองจำนวนมหาศาล เพราะเขาเชื่อมั่นว่า **ทรัพย์สิน
ของคนรวยควรจะถูกเปลี่ยนเป็นประโยชน์สุขของ
สาธารณะให้มากที่สุด** ด้วยความเชื่อเช่นนี้ ผู้ชายคนนี้ได้
อุทิศเงินจำนวนมหาศาล ก่อตั้งห้องสมุดเอาไว้ทั่วโลก
ถ้าเราไปพลิกสารานุกรมโลกบางฉบับ ไล่ไปที่ชื่อ
คาร์เนกี จะเห็นภาพของผู้ชายคนนี้ กำลังนั่งก่ออิฐอยู่ใน
อิริยาบถกำลังทำงานก่อสร้าง ได้ภาพจะมีคำอธิบายว่า
“มหาเศรษฐีแอนดรูว์ คาร์เนกี กำลังก่ออิฐเพื่อสร้างห้อง
สมุดให้เด็ก ๆ”

ลองทายสิ เขาสร้างห้องสมุดกี่แห่ง อาตมาสร้าง
ห้องสมุดไปแห่งเดียวเองที่บ้านเกิด ยังรู้สึกภูมิใจมาจน
ทุกวันนี้ อิมอกอิมใจว่าตนได้ใช้ชีวิตให้เป็นประโยชน์
แก่เพื่อนมนุษย์ นี่แค่สร้างห้องสมุดหลังเดียวเอง ส่วน
แอนดรูว์ คาร์เนกี สร้างห้องสมุดทั่วโลกกว่า ๓,๐๐๐
แห่ง จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า เขาจะรู้สึกปีติสุขเพียงไรที่ได้
มองเห็นความดีที่ตนได้รังสรรค์ฝากไว้ให้แก่มนุษยชาติ
ตัวคาร์เนกีเองตายจากโลกนี้ไปแล้วกว่าร้อยกว่าปี
แต่ชื่อของเขายังคงอยู่ในสารานุกรมฉบับสำคัญๆ ของ
โลกทุกฉบับ

นอกจากจอห์นดี ร็อคกี้ เฟลเลอร์, แอนดรูว์
คาร์เนกีแล้ว ที่สหรัฐอเมริกายังมีมหาวาณิชอีกคนหนึ่ง

ยกทรัพย์สินก้อนโตของตนให้เป็นกองทุนเพื่อก่อตั้ง
พิพิธภัณฑ์ที่ดีที่สุดแห่งหนึ่งของโลก ในชื่อ “**พิพิธภัณฑ์
สมิธโซเนียน**” พิพิธภัณฑ์แห่งนี้ ก็มาจากชื่อของผู้บริจาค
เงินที่ชื่อ “**เจมส์ สมิธสัน**” นั่นเอง กล่าวกันว่า ใครก็ตามที่
สนใจใฝ่รู้วิทยาการด้านต่างๆ ของโลก หากได้ไปเยือน
พิพิธภัณฑ์สมิธโซเนียน ที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ประเทศ
สหรัฐอเมริกาแล้ว จะต้องยอมรับโดยทั่วกันว่านี่คือ
พิพิธภัณฑ์ที่รวบรวมไว้ซึ่งภูมิปัญญาของมนุษยชาติที่
ดีที่สุดในแห่งหนึ่งของโลก

มหาเศรษฐีอีกคนในโลกไม่ลืมก็คือ **อัลเฟรด
โนเบล** คนคนนี้ แต่เดิมเป็นพ่อค้าขายระเบิดไดนาไมต์
ที่ร่ำรวยมหาศาลในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองและหลัง
จากนั้น เพราะผลิตภัณฑ์ที่ตัวเองสร้างขึ้นคือระเบิดชนิด
ต่างๆ นั้น เป็นที่ต้องการของกองทัพและของกลุ่มธุรกิจ
ขนาดใหญ่ที่ต้องใช้ระเบิดในการบุกเบิกสร้างถนน
หนทางและอุตสาหกรรมหนักทั่วโลก แต่ครั้งร่ำรวย
มหาศาลแล้ว อยู่ต่อมาโนเบลกลับสุขภาพไม่ดี มี
โรคเบียดเบียนหลายโรค ระวังที่นอนพักรักษาตัว
เขาเกิดสำนึกผิด เพราะพิจารณาเห็นว่า นวัตกรรมที่ตน
ค้นพบถูกนำไปใช้ในเชิงเบียดเบียนเพื่ออนมนุษย์ ก่อน
เสียชีวิต จึงได้บาปด้วยการเขียนพินัยกรรม ยกมรดก

ก่อนโตให้ตั้งเป็นกองทุนรางวัลโนเบล เพื่อมอบเงินจำนวนมากให้แก่บรรดาอัจฉริยบุคคลผู้สร้างสรรค์ประโยชน์สุขให้แก่มนุษยชาติด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านแพทยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ รัฐศาสตร์ (สันติภาพ) วรรณกรรม เป็นต้น

ทุกวันนี้ รางวัลโนเบล กลายเป็นรางวัลเกียรติยศสูงสุดของโลก ที่เป็นแรงบันดาลใจให้ยอดคนของโลก พยายามสร้างสรรค์นวัตกรรมทางปัญญาเพื่อประโยชน์สุขของเพื่อนมนุษย์อย่างแท้จริง ใครก็ตามที่ได้รับรางวัลนี้จะกลายเป็นบุคคลของโลกเพียงชั่วข้ามคืน แต่ที่เหนือยิ่งไปกว่านั้นก็คือ ชื่อของอัลเฟรด โนเบล ได้ถูกนิยามใหม่จากเดิมที่เป็นคนบาปกลายเป็นนักบุญไปอย่างไม่น่าเชื่อ

คนที่รู้จักคุณค่าที่แท้จริงของเงิน ย่อมมีชีวิตที่มีเกียรติอย่างนี้เสมอ

เศรษฐกิจตัวจริงเป็นอย่างไร กล่าวคือ ถ้ามีเงินมหาศาล ต้องรู้จักเปลี่ยนเงิน (โลกวิทยทรัพย์) เป็นบุญ (อริยทรัพย์) เปลี่ยนทุนเป็นธรรม (ประโยชน์สุขแก่เพื่อนมนุษย์) หรือยอมรู้จักถือปรัชญา **“รวยแล้วต้องให้ ได้แล้วต้องแบ่งปัน”**

ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา นั้น เเท่าที่อาตมาทราบมา ซึ่งอาจจะถูกหรือผิดก็ได้ มีธรรมเนียมอยู่อย่างหนึ่ง คือ ประธานาธิบดีทุกคนของสหรัฐอเมริกา เมื่อก้าวลงจากตำแหน่งประธานาธิบดี เพราะว่าหมดวาระแล้ว ทุกคนจะกลับไปยังบ้านเกิดของตัวเอง เพื่อสร้างห้องสมุดแห่งความทรงจำไว้ที่บ้านเกิด นัยว่าเพื่อ รวบรวมทรัพย์สินทั้งหมด ที่เกี่ยวข้องกับความเป็นประธานาธิบดี หรือที่ได้มาในขณะที่เป็นประธานาธิบดี ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ โดยเฉพาะของที่ระลึก ของมีค่าทั้งหมด ของแขกบ้านแขกเมือง ไปเก็บไว้ในห้องสมุดที่เขาสร้างขึ้นมา นี่คือสุดยอดวัฒนธรรมของการรู้จักเปลี่ยนเงินเป็นบุญ เปลี่ยนทุนเป็นธรรม ที่ประเทศมหาอำนาจของโลกได้สร้างแบบแผนอันควรเจริญรอยตามเอาไว้ให้แก่ชาวโลก

หลายปีก่อน (๒๕๔๙) อาตมาภาพได้รับอาราธนาให้ไปปฏิบัติศาสนกิจและเยี่ยมชมมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (ฮาร์วาร์ด เป็นมหาวิทยาลัยที่จอห์น ฮาร์วาร์ด บริจาคหนังสือและเงินทุนก่อตั้ง และมหาวิทยาลัยแห่งนี้มีเงินทุนพัฒนามหาวิทยาลัยมากที่สุดในโลก ซึ่งเงินทุนที่ว่่านี่ล้วนเกิดจากการบริจาคของศิษย์เก่าที่ย้อนกลับมา

เห็นคุณค่าของมหาวิทยาลัยทั้งสี่) และมหาวิทยาลัย
เอ็มไอที ที่นครบอสตัน รัฐแมสซาชูเซตต์ เสร็จแล้วยังได้
แวะไปเยี่ยมห้องสมุด จอห์น เอฟ. เคนเนดี อดีต
ประธานาธิบดีที่อเมริกันชนรักและชื่นชมมากที่สุดคน
หนึ่ง ไปเห็นกับตาแล้วก็ชื่นใจมาก กล่าวกันว่า ตอนนี
บิลล์ คลินตัน และ จอร์จ ดับเบิลยู. บุช อดีตประธานาธิบดี
ทั้งสองท่าน ก็กำลังสร้างห้องสมุดสาธารณะของตัวเอง
อยู่เหมือนกัน นี่คือนวัตกรรมปฏิบัติของผู้นำแห่งประเทศ
มหาอำนาจที่มีคนสำคัญๆ มากที่สุดในโลก

การที่เขาเป็นประเทศมหาอำนาจก็เพราะเขา
เรียนรู้ที่จะถ่ายทอดวัฒนธรรมที่ดีๆ ให้กับคนรุ่นหลัง
นั่นก็คือ การเปลี่ยนเงินเป็นบุญ เปลี่ยนทุนเป็นธรรม
เปลี่ยนมหาวาณิชเป็นมหาเศรษฐี ที่อเมริกาคนชั้นนำ
ของเขามีวัฒนธรรมอย่างนี้ ประเทศนี้จึงมีกองทุนหรือ
มูลนิธิเพื่อการกุศลมากที่สุดในโลก

จริงอยู่ ถึงแม้อเมริกาไม่มีพระพุทธศาสนาเป็น
ศาสนาประจำชาติ แต่เขาก็สร้างสรรค์ความเจริญได้
ในทุกด้าน เพราะอะไร **เพราะว่าเขามีคนที่มีจิตสำนึก
สาธารณะสูงมาก เขาคิดถึงคนรุ่นหลังเสมอ จอห์น เอฟ.
เคนเนดี เคยกล่าวว่า “อย่าถามว่าประเทศ (อเมริกา)
จะให้อะไรแก่ท่าน แต่จงถามว่า ท่านจะให้อะไรแก่**

ประเทศ (อเมริกา)” นี่คือ ทักษะคติที่สอนให้คนอเมริกา รู้จักเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม มากกว่าเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว คนชั้นนำเหล่านั้น เขาถือว่าเมื่อตนเป็นที่พึ่งของตนได้แล้ว เขาก็เรียนรู้ที่จะให้คนอื่นได้พึ่งบ้าง กล่าวสั้นๆ ว่า **“ตนเป็นที่พึ่งของตน”** จากนั้นจึง **“ให้คนอื่นเขาได้พึ่ง”**

ฝรั่งรู้จักเปลี่ยนเงินเป็นบุญ เปลี่ยนทุนเป็นธรรม เปลี่ยนโลกวิทยทรัพย์ให้เป็นอริยทรัพย์ นี่เขาทำตัวอย่างให้เราดู แต่รู้ไหมว่าต้นแบบดีๆ อย่างนี้มาจากไหน ที่ฝรั่งทำๆ กันอยู่ทุกวันนี้ ต้นแบบก็มาจากพระพุทธศาสนาของเรานี่เอง นี่เป็นเรื่องที่น่าชื่นใจมาก เมื่อรู้ว่าต้นแบบมาจากพระพุทธศาสนา และมาจากไหน มาจากพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราเอง

กรัพย์ภายนอกเป็นสิ่งวุ่นไหวเปลี่ยนมือ กรัพย์ภายในนั้นแหละคือแก่นสารที่แท้

ในพรราชอาณาจักรที่ ๕ พระพุทธองค์เสด็จนิวัต
พระนครกบิลพัสดุ์ เพื่อโปรดพระประยูรญาติ ในการ
เสด็จนิวัตพระนครคราวนั้น พระนางยโสธราพิมพา อดีต
พระอัครชายาเรียกพระราชโอรสมารับสั่งเชิงนัดแนะว่า
“ลูกรัก พวุงนี้เสด็จพ่อจะเสด็จมาเสวยที่วังนะ อย่าลืมนะ
ลูกนะ เสด็จพ่อของลูกนะ แต่เดิมทรงมีฐานะเป็นถึง
เจ้าชายรัชทายาทของกบิลพัสดุ์นคร ในวันแรกประสูติ
ของพระองค์ มีขุมทองทั้งสี่ผุดขึ้นมาที่สี่มุมเมือง รัชสมบัติ
ในพระนครกบิลพัสดุ์เป็นของเสด็จพ่อของลูก แต่เมื่อ

เสด็จพ่อของลูกเสด็จออกผนวชแล้ว สมบัตินั้นทั้งปวง
ต้องเป็นของลูก ชุมทองทั้งสี่ก็ของลูก รัชสมบัติก็ของลูก
ราชบัลลังก์ก็ของลูก ลูกเอ๋ย ! พรุ่งแล้วที่เสด็จพ่อของลูก
จะกลับมาเยี่ยมเราอีกครั้งหนึ่ง นี่เป็นโอกาสของลูก
แล้วนะ อะไรที่ควรเป็นสมบัติของลูก ลูกต้องไปขอคืนมา
ให้ได้เชียวนะ”

วันรุ่งขึ้น เมื่อเสด็จมาเยือนพระนครแล้ว แทนที่
จะเสด็จดำเนินตรงเข้าสู่พระนคร พระองค์กลับเสด็จ
ดำเนินภิกขาจารไปตามถนนใหญ่ในเมืองตามแบบอย่าง
แห่งพุทธวงศ์ ที่สืบสายกันมาทุกพระองค์ พระตถาคต
เสด็จดำเนินผ่านชานพระนคร ผ่านตรอกเล็กซอยน้อย
ทะลุทะลวงไปในคามนิคม ในที่สุดก็เสด็จจาริกภิกขาจาร
มาจนถึงพระลานหลวง พระนางยโสธราพิมพาและ
พระราหุลกุมารทอดพระเนตรผ่านช่องพระแกลเห็น
พระพุทธรองค์และภิกษุสงฆ์หลายร้อยรูปกำลังเสด็จ
ดำเนินตรงมาทางพระลานหลวง เสด็จแม่ทรงรับสั่งกับ
ราชโอรสองค์น้อยว่า

“ลูกรัก โน่นแน่ะ สมณะองค์ที่เดินนำหน้านะลูก
นั่นแหละเสด็จพ่อของลูกละ ส่วนที่กำลังเดินตามเสด็จพ่อ
ของลูกมานั้น คือพระอานนท์ พระพุทธอนุชา พระญาติ
วงศ์ของเราเองนะลูกนะ ลูกเอ๋ย ลูกจงตามเสด็จพ่อของ

ลูกไปเกิด แล้วอย่าลืมเสียละ อะไรที่เป็นสมบัติของลูก
ลูกจงขอคืนมาจากเสด็จพ่อของลูกทั้งหมดด้วย”

พระพุทธองค์เสด็จดำเนินภิกขาจารย์ไปตามลำดับ
เจ้าชายน้อยทรงวิ่งลงจากพระตำหนัก ตามพระพุทธองค์
ไปต้อยๆ พอตามไปทัน ทรงไปยืนอยู่ข้างๆ พระพุทธองค์
พลางออกพระโอษฐ์ขอสมบัติตามที่เสด็จแม่นัดแนะไว้
“เสด็จพ่อ หม่อมฉันขอรับพระราชทานมรดกของเสด็จพ่อ
มาเป็นของหม่อมฉัน พระพุทธเจ้าข้า” พระพุทธองค์
ทรงแยมพระสรवल ทรงรำพึงว่า เห็นที่เสด็จแม่จะสอน
กุมารน้อยนี้เป็นแน่ พระพุทธองค์ทรงรู้ทัน เพราะว่าเด็ก
วัยเจ็ดขวบ ไม่มีทางที่จะขออะไรอย่างนี้แน่นอน พระองค์
ไม่ตรัสว่าอย่างไร เสด็จดำเนินทรงอุ้มบาตรภิกขาจารย์ต่อไป
ตามปกติ พระราหุลกุมารน้อยวิ่งตามต่อไปพลางด่ารัส
ขอรัชสมบัติซึ่งเป็นมรดกตกทอด “เสด็จพ่อ ขอสมบัติ”
“เสด็จพ่อ ขอมรดก” “เสด็จพ่อ ขอทองคำ” พระพุทธองค์
ยังคงแยมพระสรवलในความเงียบ ไม่ตรัสว่ากระไร
ทรงแยมพระสรवलพลาง เสด็จดำเนินไปพลางจนกระทั่ง
กลับถึงวัด ทรงล้างพระบาท วางบาตร ประทับนั่งบน
พุทธอาสน์

“มานี่สิลูก ไหนว่ายังไง ลูกอยากได้อะไรนะ”

“เสด็จพ่อ ลูกอยากได้มรดก ของทุกอย่างที่เป็น

ของเสด็จพ่อ มันควรจะเป็นของลูก”

“ลูกอยากได้มากใช้ไหม”

“ขอรับ เสด็จพ่อ”

พอพระราชหฤศมารทูลรับเท่านั้นแหละ ทรงมอบหมายให้พระภิกษุรูปหนึ่งนำพระราชหฤศมารไปปลงพระเกศา เมื่อพระกุมารถูกปลงพระเกศาแล้ว เสด็จกลับมาอยู่ที่ประทับ ทรงรับสั่งถามย่า

“อยากได้สมบัติใช้ไหมลูก”

“ขอรับเสด็จพ่อ”

“เอาละ ถ้างั้นว่าตามพ่อนะลูกนะ”

“พุทฺธิ์ สรณิ์ คจฺฉามิ : ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง

ธมฺมิ์ สรณิ์ คจฺฉามิ : ข้าพเจ้าขอถึงพระธรรมว่าเป็นที่พึ่ง

สงฺฆิ์ สรณิ์ คจฺฉามิ : ข้าพเจ้าขอถึงพระสงฆ์ว่าเป็นที่พึ่ง”

ด้วยการรับไตรสรณคมน์ คือ การเปล่งวาจาขอถึงพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง พระราชหฤศมารกลายเป็นสามเณรรูปแรกในพระพุทธศาสนา เป็นอันว่า สมบัติที่พระกุมารทรงประสงค์ก็คือ “โลกียสมบัติ” หรือ “โลกียทรัพย์”

แต่สมบัติที่เสด็จพ่อประทานให้ก็คือ *“อริยสมบัติ”* หรือ *“อริยทรัพย์”* นั่นก็คือความเป็นสามเณร ซึ่งเป็นหน่อเนื้อเชื้อไขของสมณะผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

“สามเณร” แปลว่า ผู้เป็นหน่อเนื้อของสมณะ พระราหุลกุมารได้เป็นสามเณรรูปแรกในพระพุทธศาสนา เมื่อเข้ามาบวชแล้วก็ปรากฏว่า ใฝ่เรียน ใฝ่รู้ ใฝ่ผู้ศึกษา อย่างยิ่ง

คัมภีร์เล่าจรีว่าวัตรของสามเณรน้อยผู้ใฝ่การศึกษาเอาไว้ว่า ทุกเช้าสามเณรราหุลจะตื่นขึ้นมาแล้วก็ไปที่กองทราย ค่อยๆ กอบทรายขึ้นมาเต็มกำมือแล้วก็โปรยทรายลงมากองปลางเปล่งวาจาตั้งสัตยาธิษฐานว่า *“สาธุ วันนี้ขอให้ได้ฟังธรรมจากเสด็จพ่อมากมายหลายร้อยหลายพันหัวข้อเหมือนดังเม็ดทรายในกำมือของลูกด้วยเถิด”*

ลูกของโยมทั้งหลายเป็นอย่างนี้ไหม ตื่นขึ้นมาตอนเช้าไปที่กองทราย *“สาธุ วันนี้ขอให้แม่ ขอให้พ่อ ขอให้ครูสอนเยอะๆ”* อาตมายังไม่เจอเลยนะ อาตมาไปสอนที่มหาวิทยาลัยหลายแห่ง ถ้าวันไหนอาตมาติดประชุม นิสิตดีใจจนออกนอกหน้าเลยนะ ไม่รู้ว่าเด็กเดี๋ยวนี้เรียนหนังสือกันอย่างไร ครูไม่มานั่งรู้สึกดีนะ ครูมาแทนที่จะรู้สึกดี เพราะจะได้ปัญญา แต่เดี๋ยวนี้ไม่ใช่

ถ้าครูไม่มานะ โอ... ดีอกดีใจกันใหญ่ นี่แหละนิสิต นักศึกษาของเราเดี๋ยวนี้นี้ โดยมากเป็นผู้ที่ไม่มีอุปนิสัย พระราหุล ภาษาพระเรียกว่าไม่มี **“ธมมกามตา”** (ความใฝ่ในธรรม) หรือ **“สิกขากามตา”** (ความใฝ่ในการศึกษา) เยาวชนคนรุ่นใหม่ของเราไม่ค่อยมีอุปนิสัยอย่างนี้ แต่พระราหุลกุมาร หรือราหุลสามเณรนั้น เมื่อบวชเข้ามาแล้ว ทุกเข้าไปที่กองทราย กอบกองทรายขึ้นมา เอาทรายไปรยลงมาพลาตตั้งปณิธานประจำวัน **“สาธุ วันนี้ขอให้ได้ฟังธรรมจากเสด็จพ่อ มากมาย หลายร้อยหลายพันข้อตั้งเม็ดทรายในกำมือด้วยเถิด”** นี้อยอดคนเขาตั้งปณิธานในการดำเนินชีวิตกันอย่างนี้ คือ ใฝ่เรียนใฝ่ศึกษา ใฝ่แสวงหาสัจธรรม

เมื่อคืนโยมคนหนึ่งไปหาอาตมา เล่าให้ฟังว่า พ่อคือสามีรักลูกมาก มีสมบัติหลายร้อยล้าน ถ้าลูกขอ พ่อก็อยากจะให้ไปเสียทั้งหมด พ่อมีลูกสาวคนเดียว จึงไม่ยอมทำให้ลูกผิดหวัง พอลูกขอ พ่อก็ไม่กล้าขัดเราทั้งหลายต้องไม่ลืมนะ บางครั้งความรักก็ทำร้ายลูก ความรักที่กลายเป็นความร้าย เรียกเป็นสำนวนว่า **“พ่อแม่รังแกฉัน”** คือลูกเขาขออะไร พ่อแม่ก็ยินดีจัดให้ไปเสียทุกอย่าง ทำบ่อยๆ ระวังนะ ระบบความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ลูกจะกลับตาลปัตร แทนที่พ่อแม่จะเป็น

ผู้บังเกิดเกล้า แต่การณ์จะพลิกไปอีกอย่างหนึ่ง กลายเป็นว่าลูกบังเกิดเกล้า เมื่อลูกเป็นลูกบังเกิดเกล้า เสียแล้ว แล้วพ่อแม่เป็นอะไร พ่อแม่ก็กลายเป็นเป็นบ่าว ผู้ภักดี (ของลูก นี่คุณพ่อคุณแม่ต้องระวังอย่าให้ความสัมพันธ์กลับตาลปัตรจากหน้ามือเป็นหลังมือเป็นอันขาด พ่อแม่ต้องเป็นพ่อแม่บังเกิดเกล้า ลูกต้องเป็นบ่าว ผู้ภักดี (กล่าวเป็นส่วนไหนไม่ได้หมายความว่า พ่อแม่มีอาญาสิทธิ์เหนือลูก จนลูกไม่มีสิทธิ์ไม่มีเสียง แต่หมายความว่า พ่อแม่ต้องยกไว้ในฐานะบุพชนียบุคคล ส่วนลูกคืออกตัญญูกตเวทิตบุคคลผู้มีหน้าที่ต้องสนองพระคุณมารดรบิดา) แต่ทุกวันนี้กลายเป็นว่า คุณพ่อคุณแม่เป็นบ่าวผู้ภักดี ส่วนลูกเป็นลูกบังเกิดเกล้า นี่ผิดหลักพุทธศาสนา

เมื่อราหูลุมุมารมาบวช ซึ่งการบวชนั้นก็เกิดจากที่พระพุทธองค์ทรงพุทธดำริว่า กุมารน้อยนี้ขอโลกิยทรัพย์ แต่อย่ากระนั้นเลย โลกิยทรัพย์นั้นเป็นของที่ไม่มีแก่นสารอันใด กินใช้ไปแล้วก็สิ้นเปลืองหมดไป เราจะมอบอริยทรัพย์ดีกว่า อริยทรัพย์ก็คือ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ กล่าวอย่างสั้นที่สุดก็คือ **“ธรรมะ”** เมื่อทรงนำราหูลุมุมารมาแล้ว ในที่สุดราหูลุมุมารก็ได้เป็นพระอรหันต์รูปหนึ่งในพระพุทธศาสนา ก็เท่ากับว่า พ่อได้ทำหน้าที่

ของพ่อได้สมบูรณ์แบบที่สุด นั่นคือ สอนลูกจากปुरुชน
ให้เป็นอารยชน ลูกขอโลกียทรัพย์ แต่พ่อให้อริยทรัพย์
คุณพ่อคุณแม่ทั้งหลายเคยทำอย่างนี้ไหม

ลูกขอโลกียทรัพย์ แต่พ่อแม่ให้อริยทรัพย์

ลูกขอทรัพย์ภายนอก แต่พ่อแม่ให้ทรัพย์ภายใน

ลูกขอเงิน แต่พ่อแม่ให้สิ่งที่สูงกว่าเงิน

ลองคิดว่า หากพระราหุลกุมารไม่ได้มาผนวช
เป็นสามเณร ยังคงครองฆราวาสวิสัยต่อไป อย่างดีที่สุด
ก็คงเป็นได้เพียงกษัตริย์ในพระนครเล็กๆ บริเวณที่ราบ
ลุ่มภูเขาหิมาลัย หรือไม่เช่นนั้นก็อาจถูกปลงพระชนม์ใน
ศึกสายเลือดซึ่งเกิดขึ้นในตอนปลายราชวงศ์ จนในที่สุด
ราชวงศ์ศากยะก็ถูกกลืนหายไป ในกระแสธารของ
ประวัติศาสตร์ ปราสาทราชวังเหลือเพียงซากอิฐปรักหัก
พังเท่านั้น ส่วนพระญาติวงศ์ก็ล้วนแต่แตกดับลงไป
สงครามเกือบหมดสิ้น รัชสมบัติ ให้พระราหุลกุมารได้
อย่างนี้ดีก็เพียงเท่านี้ แต่ “มรรค ผล นิพพาน” ทำให้พระ
ราหุลกุมารได้สิ่งที่สูงกว่านั้น คือ ชีวิตที่ประเสริฐ สุข
สว่างอยู่กลางโพธิบัญญัติ และนิพพานอย่างสงบเหมือน
เปลวแห่งประทีปดับไป ทั้งยังคงทิ้งรอยแห่งความดี
ประทับไว้ให้คนรุ่นหลังเจริญรอยตามมาจนบัดนี้

นี่คือผลแห่งอริยทรัพย์ที่พระพุทธองค์ทรงมอบให้
แก่พระพุทฺธชิโนรส ทรัพย์ซึ่งไม่มีวันแตกดับ เสื่อมสลาย
ทรัพย์ซึ่งทำให้ผู้ได้รับเข้าถึงอมฤตภาพคือความไม่ตาย
อย่างถาวร

ในโลกนี้ยังมี “สิ่งที่สูงกว่าเงิน”

การรู้จักเปลี่ยนเงินเป็นบุญ เปลี่ยนทุนเป็นธรรม เปลี่ยนโลกีย์ทรัพย์เป็นอริยทรัพย์นั้น นอกจากพระพุทธองค์ จะทรงวางแบบอย่างเอาไว้ให้แล้ว ก็ยังมีตัวอย่างดี ๆ จากมหาเศรษฐีชั้นนำอีกคนหนึ่ง ซึ่งมหาเศรษฐีคนนี้ เคยมีชีวิตอยู่ในสมัยพุทธกาล

มหาเศรษฐีคนนี้เคยรับใช้ใกล้ชิดติดพระองค์ มาก แม้ท่านจะล่วงลับดับขันธไปนานแล้วแต่สมัย พุทธกาล แต่ทว่าทุกวันนี้ชื่อเสียงของท่านยังคงเป็นอมตะ ตัวตายแต่ชื่อยัง เวลาเราเปิดอ่านพระสูตรในพระไตรปิฎก พระสูตรจำนวนมากมักจะเริ่มต้นบทรำว่า “*เอวัมเม สุตัง*

เอกัง สะมะยัง ะคะวา สāvตถิยัง วิหะระติ เขตตะวะเน
อาราเม อนาถปิณฑิกัสสะ อาราเม...” ข้อความเริ่มต้น
ของพระสูตรจำนวนมากเป็นอย่างนี้ ก็คือ “สมัยหนึ่ง
ขณะที่พระผู้มีพระภาคประทับอยู่ ณ เขตวนาราม
มหาวิหาร ใกล้กรุงสาวัตถี ซึ่งสร้างถวายโดย **อนาถปิณฑิก
มหาเศรษฐี**”

ในสมัยพุทธกาลมีวัดอยู่มากมาย ที่ผู้มีศรัทธา
นิยมสร้างถวายพระพุทธรองค์ แต่วัดที่พระพุทธรองค์
ประทับจำพรรษานานที่สุดคือ **วัดเชตวัน** วัดที่มีชื่อเสียง
มากที่สุดในสมัยพุทธกาลก็คือวัดเชตวัน ทรงประทับจำ
พรรษาที่วัดนี้นานกว่า ๑๙ พรรษา ทั้ง ๑๙ พรรษา
ประทับที่วัดเชตวันซึ่งสร้างถวายโดยมหาเศรษฐีอนาถ
ปิณฑิกะคนนี่เอง

ถามว่า “อนาถปิณฑิกเศรษฐี” นี้เป็นใคร

ตอบว่า “อนาถปิณฑิกเศรษฐี” คืออดีตมหา
เศรษฐีใหญ่ที่อาศัยอยู่ที่พระนครสาวัตถี ซึ่งเป็นรัฐ
มหาอำนาจในครั้งพุทธกาล วันหนึ่ง ท่านเศรษฐีไปทำ
ธุระที่กรุงราชคฤห์ แล้วก็พักอยู่ที่บ้านเพื่อน คือ ราชคฤห์
เศรษฐี ปกติมหาเศรษฐีสองคนนี้ถ้าเจอกัน ต้องนั่งคุยกัน
ทั้งคืนทั้งวันด้วยเรื่องโน้น เรื่องนี้ เรื่องหุ่น เรื่องตลาดเงิน
ตลาดทุน สารพัดจะคุยกันทั้งคืนเลย ไม่จบไม่สิ้น เพราะ

เป็นมหาเศรษฐีกันทั้งคู่ แต่ครั้งนี้ประหลาดมาก อนาคต
บิณฑิกมหาเศรษฐีไปพักบ้านเพื่อนสนิท แต่ท่านสังเกตเห็นว่า
เพื่อนไม่มีเวลาคุยด้วยเลย เพื่อนยุ่งอยู่ตลอดเวลา อนาคตบิณฑิกมหาเศรษฐีก็เลยไปกระซิบถามว่า

*“เพื่อน ทุกครั้งที่เรามาพักบ้านท่าน ท่านต้องคุย
กับเรา แต่ครั้งนี้ทำไมท่านดูวุ่นวายจังเลย จัดข้าวจัดของ
ยุ่งทั้งคืนทั้งวัน ตกลงพรุ่งนี้ใครจะมาหาท่านหรือ มีแขก
คนสำคัญจากที่ไหนกันจะมาเยือนที่คฤหาสน์ของท่าน”*

ราชคฤห์เศรษฐีก็บอกว่า

*“ขออภัยด้วยสหายรัก ไม่ใช่แขกผู้ใหญ่ระดับ
เจ้าบ้านผ่านเมืองอะไรหรอก คนที่จะมาพรุ่งนี้ก็คือ
พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า”*

ทันทีที่ได้ยินคำว่า **“สัมมาสัมพุทธเจ้า”** หรือ
“สัมมาสัมพุทธโ โลเก อุปันโน” (พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เสด็จอุบัติแล้วในโลก) อนาคตบิณฑิกมหาเศรษฐีรู้สึกปีติ
ตื่นจนน้ำตาไหล ขนลุกชูชัน เขารู้สึกว่าชื่อนี้เหมือนชื่อที่
เขาคุ่นเคยมานานเหลือแสน เหตุเพราะในอดีตชาติเคย
ตั้งจิตอธิษฐานไว้ว่าขอให้ได้พบพระพุทธองค์และได้
ถวายความอุปถัมภ์ พอได้ยินคำว่า “พุทธโ” เท่านั้น
แหละ จิตตื่นขึ้นมาเลย *“เป็นไปได้อะไรหรือ พระพุทธเจ้า
เสด็จมาอุบัติแล้วในโลกนี้”* ราชคฤห์เศรษฐีก็บอกว่า

“เป็นไปแล้ว และพรุ่งนี้พระองค์จะเสด็จมาเสวยที่นี่”

พอรู้อย่างนี้แล้ว ค็นั่นทั้งค็น อนาถบิณฑิกมหาเศรษฐีนอนนอนไม่หลับ ในที่สุด เขาทนรอให้ถึงวันรุ่งขึ้นไม่ไหว นอนกระสับกระส่ายทั้งค็น เพราะอยากจะเฝ้าพระพุทธองค์ ชมตามนอนอย่างไรก็หลับไม่ลง ดังนั้น พอจวนรุ่งสาง เขาก็ตัดสินใจมุ่งไปยังวัดของพระพุทธองค์ มหาเศรษฐีออกเดินทางตั้งแต่ตีสาม พอถึงตีสี่ เดินข้ามธรณีประตูวัดเข้าไป พอทำก้าวแรกเหยียบประตูวัดเข้าไป ก็ได้ยินเสียงร้องทัก “มาแล้วหรือ สุกุทัตตะ” ชื่อเดิมของท่านคือ สุกุทัตตะ แต่เพราะเหตุที่ทุกวันท่านจะตั้งโรงงานบริจาคที่สี่มุมเมืองในกรุงสาวัตถี คนจึงเปลี่ยนสมัญญานามให้ท่านเสียใหม่เป็น “อนาถบิณฑิกมหาเศรษฐี” แปลว่า “เศรษฐีผู้ยินดีบริจาคก่อนข้าวแก่คนอนาถา” คือบริจาคเยอะมากจนกระทั่งได้ชื่อใหม่ว่าเป็น “พระผู้ให้” ประจำนคร

พอสุกัทัตตะเศรษฐีเดินเข้าวัดไป เขาได้ยินเสียงทักว่า “มาแล้วหรือสุกัทัตตะ” จึงตกใจมากกว่า ใครนี้บังอาจมาเรียกชื่อจริงของเรา ตามปกติ คนทั่วไปจะเรียกท่านว่ามหาเศรษฐีด้วยความเคารพ ไม่มีใครกล้าเรียกชื่อจริงของท่านหรอก เพราะอะไร เพราะท่านเป็นผู้ใหญ่ ครั้นได้ยินใครสักคนมาเรียกชื่อจริง ท่านจึงติดใจมาก หันไปมองตามต้นเสียง ก็พบสมณะรูปหนึ่งกำลังเดินจงกรมอยู่ เขาน้อมตัวลงเข้าไปใกล้ๆ พลังถามว่า

“ข้าแต่ท่านสมณะ ท่านคือใคร” พระพุทธองค์ก็ตรัสว่า “สุทัตตะ เราคือตถาคต เรารอเธอมานานแล้ว” ด้วยพระสุรเสียงที่มากด้วยความกรุณาและความคุ้นเคยอย่างยิ่ง ทำให้มหาเศรษฐีเกิดปีติเบิกบานมาก เขารู้สึกว่าตนเองได้รับเกียรติสูงสุดจากพระบรมครู

นี่คือตัวอย่างที่พระพุทธองค์ทรงให้เกียรติคนทุกชนชั้น ทรงให้เกียรติคนมาก เคารพในศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์มาก จะยิ่งใหญ่แค่ไหนก็ตาม เมื่อคนทุกคนมาเฝ้านี้ พระพุทธองค์จะทรงให้เกียรติมาก ซึ่งท่านอาจารย์พุทธทาสเมื่อยังมีชีวิตอยู่ก็เป็นอย่างนี้ ครั้งหนึ่งท่านจำวัดอยู่ ยายซุ่มคนหนึ่งไปหาท่านพร้อมตะกร้าพลาถามจุกจิก โน่น นี่ นั่น มากมาย แต่แล้วพระอุปัฏฐากไม่ให้พบ พลาถบอกว่ “ท่านอาจารย์จำวัดอยู่” คุณยายก็บอก “จำวัดก็ไม่ใช่ไร ยายขอเดินดูรอบๆ” ยายก็ออกเดินดูรอบๆ กุฏิของท่าน แล้วก็ไปเหยียบใบไม้แห้งกรอบแกรบๆ จนท่านตื่นขึ้นมา แล้วท่านก็ครองจีวรออกมานั่ง ต้อนรับซุ่ม คุณยายดีอกดีใจกลับไป พระอุปัฏฐากท่านทำหน้าที่ ท่านพุทธทาสถาม

“คุณโกรธใคร”

“โกรธโยมคนนั้น ผมห้ามแล้วไม่ฟัง ท่านอาจารย์จำวัดอยู่ คนเรานี้ก็เหลือเกิน”

“แล้วเขามาหาใคร”

“มาหาท่านอาจารย์”

“แล้วฉันโกรธไหม”

“ไม่โกรธครับ”

“แล้วคุณมาโกรธแทนฉันทำไม”

เห็นไหม ทั้งๆ ที่หลับอยู่ ถ้ารู้ว่ามีคนมาหา ก็ให้
เกียรติ คนสำคัญของโลกเป็นอย่างนี้ เคารพคนเล็ก
คนน้อย เคารพคนทุกคน ไม่ได้เคารพคน ให้เกียรติคน
เพราะถือว่า คุณคือลูกค้าของเรา แต่เพราะคุณคือ
มนุษย์ ผู้มีศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์เสมอกันกับเรา

พอบพบพระพุทธองค์แล้ว มหาเศรษฐีได้สดับ
ธรรมะ ได้เป็นพระโสดาบันบุคคล เปลี่ยนจากปุถุชนเป็น
อารยชน จึงกราบบังคมทูลเชิญเสด็จพระพุทธองค์ไป
เยือนพระนครสาวัตถี พระพุทธองค์ทรงรับนิมนต์
เมื่อทรงรับนิมนต์แล้ว มหาเศรษฐีแสนจะดีใจ รีบเดิน
ทางกลับบ้านเกิด ตลอดเส้นทางเสด็จดำเนิน จาก
กรุงราชคฤห์ มหาเศรษฐีคนนี้ บริจาคเงินสร้างที่พัก
สร้างศาลา สำหรับพระพุทธองค์และคณะสงฆ์ประทับ
ระหว่างทาง ดูเหมือนจะทุกๆ หนึ่งโยชน์ คือทุก ๑๖
กิโลเมตร และนั่นก็คือต้นกำเนิดของที่พักริมทางมาจน
ทุกวันนี้

ระหว่างเตรียมการรับเสด็จพระพุทธองค์นั้น
อนาถปิณฑิกมหาเศรษฐี ได้ตระเวนดูที่ที่สัปปายะคือ
เหมาะสมแก่การที่จะสร้างเป็นวัดถวายพระพุทธองค์
และคณะสงฆ์ จนในที่สุด ก็เลือกได้ที่แปลงหนึ่ง ซึ่งเป็น
ที่ดินที่ทำเลดีและเป็นที่ยี่แปลงใหญ่มากพอที่จะสร้างเป็น
พุทธาวาส ที่แปลงนี้ เป็นสวนของเจ้าชายคนหนึ่ง ชื่อ
เจ้าเชตกุมาร

ท่านเศรษฐีได้ขอซื้อที่แปลงนี้จากเจ้าเชตกุมาร
เจ้าเชตกุมารทำทนายว่า *“ถ้าท่านมีเงินมากพอ ก็จงเอา
เงินมากองเต็มบริเวณที่ดินแปลงนี้เถิด”* มหาเศรษฐีเป็น
คนจริง รวยจริง เมื่อถูกทำเช่นนั้น จึงกลับไปขนทองคำ
ร้อยเล่มเกวียน นำมาเทจนเต็มพื้นที่ จนกระทั่งเหลือ
อีกหนึ่งตารางวา จนเจ้าเชตกุมารมาเห็น จึงบอกว่า
“พอๆ เชื้อแล้วว่ รวยจริง” ในที่สุดก็เลยยอมขายที่
เจ้าเชตกุมารเห็นความตั้งใจอันแรงกล้าของเศรษฐีก็
จึงอยากมีส่วนร่วมด้วยการขอให้เศรษฐีตั้งชื่อวัดที่จะ
สร้างว่า *“วัดเชตวัน”* นัยว่าเพื่อแสดงว่า ตนก็มีส่วนร่วม
สร้างวัดเหมือนกัน

เมื่อสร้างวัดเสร็จแล้ว วัดนี้จึงได้ชื่อว่า *“วัดเชตวัน”*
หรือ *“เชตวันมหาวิหาร”* ครั้นพระพุทธองค์เสด็จมาถึงกรุง
สาวัตถีแล้ว ก็ประทับจำพรรษาที่วัดนี้ยาวนานมากที่สุด

สมกับที่มหาเศรษฐีผู้มีศรัทธาสร้างถวายเป็นอย่างใหญ่ และ
ในเมื่อเสด็จประทับที่นี้นานกว่าทุกแห่ง เรื่องราวต่างๆ
ในสมัยพุทธกาลก็จึงเกิดขึ้นที่นี่มากที่สุดเช่นกัน พระสูตร
พระวินัย เหตุการณ์สำคัญ หลายเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับ
พระพุทธองค์ และพุทธสาวกองค์สำคัญ จึงถูกบันทึกไว้
โดยมี **“ฉากชีวิต”** ที่วัดเชตวันนี่มากที่สุด ดังปรากฏเป็น
บทนำอยู่ในพระสูตรมากมายหลายร้อยสูตรในพระไตรปิฎก
อย่างที่กล่าวมาแล้วแต่ต้นว่า **“สมัยหนึ่ง ขณะที่พระผู้มี
พระภาคประทับอยู่ ณ เชตวนารามมหาวิหาร ใกล้กรุง
สาวัตถี ซึ่งสร้างถวายเป็น อนาถบิณฑิกมหาเศรษฐี”**
ชื่อนี้ไม่มีวันลืม

จากที่กล่าวมา พอจะเห็นบ้างหรือยังว่า ระหว่าง
มหาวาณิช ซึ่งเป็นพ่อค้าใหญ่ คนมั่งมีเงินมากมาย
มหาศาล กับมหาเศรษฐี ต่างกันอย่างไร

เมื่อไหร่ก็ตามที่พ่อค้าใหญ่ผู้ร่ำรวยมั่งคั่ง รู้จัก
“เปลี่ยนเงินเป็นบุญ เปลี่ยนทุนเป็นธรรม” เขาจะขยับ
ฐานะจากมหาวาณิช มาเป็นมหาเศรษฐี ซึ่งเป็นบุคคลที่
“แสนประเสริฐ” ทันที

อนาถบิณฑิกมหาเศรษฐีทำตัวอย่างให้เราดู
แล้วว่า มหาเศรษฐีกับมหาวาณิชต่างกันอย่างไร ในทัศนะ
ของอาตมา อนาถบิณฑิกมหาเศรษฐีคนนี้ก็คือ บิลล์ เกตส์

ในยุคปัจจุบัน เพราะในการสร้างวัดนั้นว่ากันว่า ใช้เงิน
กว่าหลักพันล้านเหมือนกัน ถ้าเทียบเป็นอัตราเงิน
ในสมัยปัจจุบัน

อนาถบิณฑิกมหาเศรษฐี รู้จักเปลี่ยนโลกิยทรัพย์
เป็นอริยทรัพย์ ฝากผลงานไว้ในพระพุทธรูปอย่างยาก
จะมีใครเทียม สร้างวัดให้กับมหาบุรุษซึ่งเป็นยอดคนของ
โลกอย่างพระพุทธรูปองค์ประทับจำพรรษาและบำเพ็ญ
พุทธกิจเกือบตลอดพระชนม์ชีพแก่ชาวโลก ครั้นพอร่างกาย
แตกดับ ชื่อเสียงสกุลวงศ์และความดีงามที่รังสรรค์
ฝากไว้ก็ยังคงอยู่ นี่คือตัวอย่างของบุคคลที่ ตัวตายแต่
ชื่อยัง ซึ่งสอดคล้องกับหลักการในพุทธศาสนสุภาษิต
บทหนึ่งว่า

“รูปร่าง ชีวะติ มัจฉานัง นามะโคตตัง นะ ชีวะติ”

*“รูปร่างสังขารจะแตกสลาย แต่ชื่อเสียงสกุลวงศ์ไขว่
จะหยัดยงเป็นนิรันดร์”*

มหาเศรษฐีคนนี้ เปลี่ยนเงินเป็นบุญ เปลี่ยนทุน
เป็นธรรม แล้วยังไม่พอ ยังคงเป็นตัวอย่าง “พ่อรวยสอน
ลูก” ในแบบฉบับของการใช้ “หนามยอก ต้องเอาหนาม
บ่ง” อีกต่างหาก

เมื่อหลายปีก่อนมีหนังสือชุด “พ่อรวยสอนลูก”
ออกวางขายในเมืองไทยดังระเบิดเถิดเทิงมาก อาตมาเอง

เคยซื้อไว้เป็นชุดใหญ่ ซื้อเก็บไว้ศึกษาเหมือนกันนะ เพราะอยากจะรู้ว่า คนรวยเขาสอนลูกกันอย่างไร แต่พอ รวยสอนลูกในหนังสือดังกล่าวนั้น มุ่งสอนให้ลูกรวย ทรัพย์สินภายนอกเท่านั้น ไม่มองไกลไปถึงทรัพย์สินภายใน กล่าวอีกนัยหนึ่งว่า พ่อรวยสอนลูกในปัจจุบัน มุ่งสอน คนให้รวยเป็นหลัก แต่ลืมสอนให้ลูกรู้จักการใช้เงินเพื่อ เปลี่ยนเป็นคุณภาพชีวิต หรือเพื่อสาธารณกุศลอันเป็น ประโยชน์สุขของคนส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นประโยชน์ที่พึงมุ่ง หมายแท้จริงของเงิน

พ่อรวยสอนลูกในหนังสือที่ฝรั่งเศสเขียนแม้จะมุ่งให้ คนแสวงหาความรวย แต่ก็ยังเป็นความรวยที่ยอมรับได้ คือ ไม่ถึงกับสอนให้ทุจริตคอร์รัปชัน แต่พ่อรวยสอนลูก ในเมืองไทยในทุกวันนี้ น่าเป็นห่วงยิ่งกว่านั้นหลายเท่า นึก ในรอบหลายปีมานี้ พ่อรวยคือมหาเศรษฐีจำนวนมาก ในเมืองไทยของเรา มากไปด้วยความเห็นแก่ตัว ตก เป็นทาสของความโลภอย่างมีขอบเขต สอนให้ลูกคือ ประชาชนคนไทยรวยในแบบที่ไม่ถูกต้อง ไม่ยั่งยืน จน คนไทยไม่น้อยพากันหันหลังให้ความวิริยอุตสาหะ กล่าว คือ การรู้จักทำงานหนัก อย่างสุจริตชน รู้จักเก็บรู้จักออม การทำงานสุจริต ถูกปลงล้างออกไปจากค่านิยมของคน ไทยโดยพยายามชวนกันให้มองว่าการทำงานสุจริต การ

เป็นคนดี การรู้จักพอ รู้จักเก็บรู้จักมัธยัสถ์ เป็นเรื่องเซย
ล้ำสมัย แล้วสอนกันใหม่ว่า อยากรวยต้องมีหนี้ ใครมี
หนี้ คือ คนมีเครดิต สอนกันเลอะเทอะเลยตรงแห่งความ
พอดีออกไปไกลถึงขนาดว่า ทำอย่างไรก็ได้ให้รวย โดย
ไม่ต้องสนใจความชอบธรรม หรือทำอย่างไรก็ได้ให้รวย
โดยไม่ต้องคำนึงถึงประเด็นทางจริยธรรม ด้วยการสอน
กันผิดๆ เช่นนี้ จึงเกิดเป็นค่านิยมวิปริตในสังคมไทยว่า
“รวยก็ได้ แต่ขอให้แบ่งกัน”

เพราะคนไทยถูกกระตุ้นให้รู้สึกว่ “ความรวยคือ
ความสำเร็จ” ก็เลยอยากร่ำรวยกันทั้งประเทศ เมื่อทำมา
หากินตามธรรมดาไม่ช่วยให้อรวยทันใจ ก็เลยต้องใช้การ
รวยทางลัดด้วยการทุจริตคอร์รัปชัน ผลก็คือ การคอร์รัปชัน
กลายเป็นวัตรปฏิบัติของคนไทยส่วนใหญ่ที่ทำมาค้าขาย
หรือแม้แต่ของประชาชนทั่วไปในแทบทุกวงการ การเห็น
ว่ ความรวยคือความสำเร็จ แม้จะเป็นทัศนคติอันตราย
แต่ก็ยังไม่อันตรายเท่ากับทัศนคติที่ว่ “รวยก็ได้ แต่ขอ
ให้แบ่งกัน” เพราะด้วยทัศนคติบาปเช่นนี้ ทำให้คนรวย
โดยวิธีที่ไม่ชอบธรรมได้รับการยอมรับว่เป็นยอดคนใน
สังคม

ความชั่วนั้นเป็นอันตรายในตัวมันเองอยู่แล้ว แต่
ระบบความเชื่อที่สร้างความชอบธรรมหรือผลดีคำอธิบาย

ให้กับการทำ ความชั่วช นิดนั้นๆ กลับอันตรายยิ่งกว่า เหมือนสัจธรรมที่ว่า “การฆ่าคนเป็นบาป” ก็นับว่า อันตรายมากพออยู่แล้ว แต่ทัศนคติที่เปิดโอกาสให้มีการ ฆ่าคนโดยไม่บาปอย่าง คำกล่าวที่ว่า “ฆ่าคอมมิวนิสต์ ไม่บาป” กลับอันตรายยิ่งกว่า

“โกงก็ได้ แต่ขอให้แบ่งกัน”

คือฉันทานุมัติให้โกงอย่างเป็นทางการ ที่สังคม ไทยช่วยกันประทับรับรองความชอบธรรมให้แก่การ ทุจริตคอร์รัปชั่นทุกรูปแบบ ทั้งนี้ จะโดยรู้ตัวหรือไม่รู้ตัว ก็ตาม แต่มาถึงเวลานี้ ทัศนะเช่นนี้ ก็ได้กลายเป็นค่านิยมกระแสหลักของประเทศไทยไปแล้ว

เมืองไทยของเราหาหยนะ ล้าหลัง วิฤตครอบด้าน ก็เพราะบรรดาพ่อรวยหรือมหาเศรษฐี (ที่มีสัมมัญสำนึก บกพร่อง) ทั้งหลายที่ไม่รู้จักสอนลูกให้รู้จักคุณค่าของ เงินอย่างแท้จริง

อนาถบิณฑิกมหาเศรษฐีไม่เป็นเช่นนั้น ท่านเป็น ตัวอย่างของพ่อรวยสอนลูกที่โลกไม่มีวันลืม เพราะท่าน รู้จักค้นหา “แก่นสารของทรัพย์” อย่างที่วิญญูชนพึง กระทำ

กล่าวคือ อยู่มาวันหนึ่งท่านมานั่งคิดว่า วัดเราก็ สร้างถวายพระพุทธองค์แล้ว ตัวเราเองก็ได้ดื่มอมฤต

ธรรมแล้ว ลูกแก้วเม็ยขวัญโดยมากเกือบทั้งหมดล้วน
เป็นอริยบุคคลที่ได้ดวงตาเห็นธรรม เหลืออยู่คนหนึ่งคือ
เจ้าลูกชายคนสุดท้าย ที่มีวัตรปฏิบัติสวนทางกับตนเอง
อย่างสิ้นเชิง คือ พ่อสนใจใฝ่ธรรม แต่ลูกสนใจใฝ่อธรรม
พ่อเข้าวัด ลูกเข้าหาอบายมุข

ลูกคนสุดท้ายของเศรษฐีเปรียบเหมือนเม็ดทราย
ในรองเท้า ที่ทำให้ท่านรู้สึกไม่เป็นสุขกับชีวิตอย่างที่ควร
จะเป็น เพราะเขามีนิสัยตรงข้ามกับพ่อทุกอย่าง วันหนึ่ง
ท่านเศรษฐีจึงคิดอุบายขึ้นมาได้ เรียกลูกเข้ามาหาสั่ง
ลูกว่า

“ลูกมานี่ซิ ลูกอยากไปวัดไหม”

“ทำไมผมต้องไป วัดมีอะไรดี”

คุณโยมเชื้อใหม่ วัดเซตวันกับคุณหาสถ์ของท่าน
อนาถบิณฑิกมหาเศรษฐี ตั้งอยู่ตรงข้ามกันเลย อาตมา
ไปดูมาแล้วเมื่อต้นปีนี่เอง (๒๕๕๓) ซากคุณหาสถ์ก็ยังคง
อยู่ เรียกได้ว่าอยู่ตรงข้ามกันเลย แต่พ่อไปวัดทุกวัน
วันละสามครั้ง แต่ลูกไม่ไป พ่อจึงถาม

“ลูก อยากไปวัดไหม”

“ทำไมผมต้องไป”

*“ไม่ไป ก็ไม่เป็นไร แต่ถ้าลูกไปวัดในวันนี้นะ พ่อ
จะให้เงินร้อยเหรียญทอง ว่ายังงใจอยากไปหรือเปล่า”*

ได้ยินว่าพ่อจะให้เงินตั้งร้อยเหรียญทอง ลูกชาย
รีบรับปาก

“ครับ ฉันจะไปเดี๋ยวนี้เลย”

พอลูกไปวัดตลอดวัน ตอนเย็นกลับมา พ่อจึงถามว่า

“วันนี้พระพุทธรองค์เทศน์เรื่องอะไรลูก”

“ไม่รู้สิ” ลูกชายตอบ

“เอ้า แล้วไม่ได้ฟังธรรมหรือหรือลูก”

“ก็พ่อไม่เห็นบอกว่าต้องฟังธรรมนี่ครับ”

เศรษฐีได้ยินเช่นนั้นก็บ่นพึมพำในใจ “เออ เรา
พลาดเอง...” จึงวางเงื่อนไขใหม่ให้ลูกปฏิบัติตาม

“ลูกรัก ลูกไม่ฟังธรรมก็ไม่ใช่ไร แต่วันพรุ่งนี้ ถ้า
ลูกไปวัดแล้วฟังธรรมด้วย พ่อจะให้เงินเพิ่มเป็น ๒๐๐
เหรียญทอง ว่าไง อยากได้ไหม”

ลูกชายได้ยินว่า ถ้าวันพรุ่งนี้ ไปวัดแล้วได้ ๒๐๐
เหรียญทอง คราวนี้ตาลูกวาวเลย รีบรับคำของพ่อ รุ่งขึ้น
รีบไปวัดแต่เช้า ตั้งใจฟังธรรมตามคำของพ่อทุกอย่าง
ตกเย็น กลับบ้าน มาขอรับเงิน พ่อจึงถาม

“พระพุทธรองค์เทศน์เรื่องอะไร”

“จำไม่ได้ครับ”

“อ้าว ทำไมลูกไม่จำ”

“พ่อไม่ได้บอกให้จำ”

เศรษฐีเห็นเล่ห์ของลูกชายแล้วก็ต้องลอบถอนใจ แต่ท่านไม่ท้อ เมื่อเห็นว่ากุศโลบายของตนยังมีช่องโหว่ ก็จึงวางอุบายใหม่ ท่านเสนอเงื่อนไขกับลูกชายว่า

“ลูก ถ้าวันพรุ่งนี้ลูกไปวัดแล้วฟังธรรม จากนั้น จำมาเล่าให้พ่อฟังด้วยนะ พ่อจะให้รางวัล ๕๐๐ เหรียญทองเลยเอ้า”

พ่อได้ยินว่า ถ้าพรุ่งนี้ไปวัดอีกแล้วจำได้ด้วยว่า พระพุทธองค์ทรงสอนเรื่องอะไร จะได้รางวัลก้อนใหญ่ กว่า ๕๐๐ เหรียญทอง คราวนี้ ลูกชายเศรษฐีถึงกับนอนไม่หลับ รุ่งขึ้น รีบตื่นแต่เช้าเข้าไปวัด ด้วยความตั้งใจที่อยากจะได้เงิน ก็จึงต้องหาที่ที่เหมาะสมที่สุดที่จะจดจำพระธรรมได้ง่ายๆ ดังนั้น เขาจึงเลือกเอาหลังธรรมมาสน์ของพระพุทธองค์เป็นที่นั่งฟังธรรม

ในสมัยพุทธกาล ยังไม่มีเครื่องบันทึกเสียง เหมือนสมัยนี้ วิธีฟังเทศน์ให้จำก็คือ ต้องฟังด้วยใจจริงๆ ผู้เทศน์ก็เทศน์จากใจ ผู้ฟังก็ฟังด้วยใจ เราเคยสังเกตบ้างไหมว่า ทำไมในครั้งพุทธกาล คนฟังเทศน์แล้วบรรลุธรรมกันง่ายๆ คำตอบก็คือ เพราะเขาฟังด้วยใจ คนเทศน์ก็เทศน์จากใจ พ่อเทศน์จากใจ แล้วก็สดับด้วยใจ

จึงบรรลุลุทธิกรรมกันง่ายๆ เจ้าลูกชายตัวน้อยของมหาเศรษฐี
ก็เช่นกัน นั่งอยู่เบื้องหลังธรรมาสน์ฟังพระพุทธรองค์เทศน์
พยายามหลับตาจดจำทุกถ้อยกระถางความจากพระโอษฐ์
ของพระองค์ เพราะว่าตอนเย็นต้องรายงานพ่อ แลกกับ
เงินห้าร้อยเหรียญทอง ถ้าฟังไม่จบ จำไม่ครบ คงไม่ได้เงิน
เห็นเงิน ๕๐๐ เหรียญทองกองอยู่ตรงหน้า เจ้าตัวเล็กจึง
ใส่ความตั้งใจในการฟังเทศน์ลงไปร้อยเปอร์เซ็นต์
พอตั้งใจฟังธรรมไปถึงตรงกลางเรื่อง โพธิจิตก็ผลิบาน
เกิดการตื่นรู้ขึ้นมา ก็เลสที่สั่งสมหมักหมมกันมาเป็น
แสนล้านชาติภพ ฟังครั้นลงเป็นแถบ ม่านหมอกแห่ง
อวิชชาอันตรธานไป บัดนี้ เจ้าลูกชายคนสุดท้ายของ
มหาเศรษฐีได้ดวงตาเห็นธรรม สำเร็จเป็นพระอริยบุคคล
ชั้นโสดาบัน เป็นผู้เที่ยงแท้แน่นอนต่อพระนิพพาน
อันเป็นมรรคผลสูงสุดชนิดไม่แปรผันเป็นอื่นอีกแล้ว
เย็นวันนั้น เมื่อพระพุทธรองค์ทรงจบพระธรรมเทศนาแล้ว
เขาเดินกลับบ้านด้วยสีหน้าปีติเบิกบาน อิมเอิบ ริบ
อาบน้ำ ชำระกาย แต่ไม่รีบไปพบหน้าพ่อเพื่อขอรับเงิน
เหมือนทุกวัน

ตกกลางคืนพ่อมาเคาะประตูเรียก

“ลูก ไปฟังธรรมใหม่วันนี้”

“ครับพ่อ”

“แล้วพระพุทธองค์เทศน์เรื่องอะไร”

คราวนี้ลูกชายเล่าเป็นฉากๆ จำได้ทุกถ้อย
กระทรงความ

“โอ... ลูกพ่อเก่งจังเลย เออเนี่ยแน่ลูกรัก พรุ่งนี้
พ่อได้กราบอาราธนาพระพุทธองค์ไว้แล้วละ พระองค์
ท่านจะเสด็จมาเสวยบ้านเรานะลูก พรุ่งนี้พ่อพระพุทธ
องค์มาเสวยที่บ้านเรานะ พ่อตั้งใจว่า จะมอบเงิน ๕๐๐
เหรียญทองให้กับลูกคนเก่งของพ่อต่อหน้าพระพุทธองค์
เลยทีเดียว”

พอได้ยินว่า พ่อจะมอบเงินให้ต่อหน้าพระพุทธองค์
เท่านั้นแหละ ลูกชายคนสุดท้องของเศรษฐีหน้าแดงด้วย
ความอายดังลูกตำลึงสุก พลังห้ามปรามพ่อเสียงหลง

“พ่อ อย่าเขี้ยวนะ อย่าให้พระพุทธองค์รู้ว่า
ผมไปฟังธรรม เพราะต้องการเงินค่าจ้าง”

“ทำไมล่ะลูก”

“ผมอายครับพ่อ”

คุณสมบัติพื้นฐานของพระโสดาบันก็คือ ความ
ละอายชั่วกลัวบาปสูงมาก พระโสดาบันนั้นท่านถือหลัก
ของสัตบุรุษที่ว่า

“อย่าเห็นว่าเป็นความเล็กน้อย แล้วจึงละเลย
ไม่ทำ

อย่าเห็นว่าเป็นความชั่วเล็กน้อย แล้วเผลอ ไปทำ”

ลูกชายเศรษฐีพอได้บรรลุนิเวศน์บวชเป็น
พระโสดาบันบุคคลแล้ว จึงเกิดความละอายแก่ใจอย่าง
ท่วมท้น ไม่อยากให้พระพุทธรองค์หรือใครๆ ทั้งนั้น
รู้ว่าตนรับจ้างพอไปฟังธรรม หรือไปฟังธรรมเพราะ
เห็นแก่เงิน

*“พ่อครับ ถ้าพระพุทธรองค์ทรงทราบว่าผมไปฟัง
ธรรมสามวันติดต่อกัน เพราะพ่อจ้างให้ผมไป ผมอาย
แทบแตกแผ่นดินเลยนะพ่อ คุณพ่อครับ เรื่องนี้ขอให้
เป็นเรื่องระหว่างผมกับพ่อก็อเกิด”*

พอได้ยินและได้เห็นความเปลี่ยนแปลงในตัว
ลูกชายเช่นนี้แล้ว มหาเศรษฐีลูบหัวลูกชายด้วยความรัก
อย่างสุดซึ้ง นาที่นั่น ท่านเกิดปีติเบิกบานสร่างใจ น้ำตา
เอ่อท่วมเต็มสองตา พ่อผู้เคยลี้มรสุมรรคผลนิพพานชั้น
โสดาบันมาก่อนรู้สึกขึ้นมาที่นั่นทันทีว่า *“เราอนตายน
ตาหลับแล้ว สิ่งใดที่พ่อควรจะให้แก่ลูก บัดนี้ เราได้ให้
สิ่งนั้นเสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้ว”* คึ้นนั้นมหาเศรษฐีเดินตัวลอย
เข้าไปในห้องนอน นอนไม่หลับทั้งคืน รอพระพุทธรองค์จะ
เสด็จดำเนินมาเสวยในวันพรุ่งนี้เช้า พอพระพุทธรองค์
เสด็จดำเนินมา สองคนพ่อลูกมารับเสด็จด้วยใบหน้า

อิมบุญ โดยเฉพาะเจ้าลูกคนสุดท้าย แต่ไหนแต่ไรมา พอพระมานี้ไปพับเลยนะ วันนี้พระพุทธรองค์เสด็จดำเนินมาถึง เขาไปรอรับอยู่เชิงบันได คอยตักน้ำล้างพระยุคลบาท เอาผ้าสะอาดมาเช็ด แล้วมานั่งอยู่เบื้องพระพักตร์ รอฟังเทศน์ รอพระเคนจตุปัจจัยไทยธรรม นั่งเอี่ยมเพี้ยมสงบอยู่เบื้องหน้าพระสงฆ์อย่างชนิดที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ภาพที่เห็นเบื้องหน้า ทำเอามหาเศรษฐีผู้เป็นพ่อ พุดอะไรไม่ออก วันนี้ช่างเป็นวันที่มหาเศรษฐีมีความสุขที่สุดในโลก มหาเศรษฐีบริจาคเงินนับแสนนับล้านรูปี สร้างวัดให้พระพุทธรองค์ประทับจำพรรษา ยังไม่มีความสุขเท่าได้เห็นลูกชายของตัวเอง เข้าสู่เส้นทางธรรม สมกับที่พระพุทธรองค์ทรงตรัสไว้ว่า

“ยิ่งกว่า เอกราชทั่วทั้งแผ่นดิน

ยิ่งกว่า ชั้นสวรรค์ลัย

ยิ่งกว่า อธิปไตยใดในโลกทั้งปวง

คือ พระโสดาปัตติผล”

เงินคือปัจจัย ไม่ใช่เป้าหมายสูงสุดของชีวิต

นี่คือสุดยอดเคล็ดลับของพ่อรวยสอนลูก (การรู้จักเปลี่ยนเงินเป็นบุญ เปลี่ยนทุนเป็นธรรม) ในวันที่มหาเศรษฐีได้ค้นพบว่า ลูกชายของตัวเองได้ค้นพบ

“สิ่งที่สูงกว่าเงิน” กล่าวคือ มรรคผลนิพพาน วันนั้นเป็นวันที่มหาเศรษฐีผู้มีปิตุสุขถึงขั้นร้องรำทำเพลงออกมาคุณโยมเชื่อใหม่ว่า **ในโลกนี้ยังมีสิ่งที่สูงกว่าเงิน คือการได้ก้าวเดินอยู่บนอริยมรรค** นี่ต่างหากที่เราทุกคนควรจะประพฤติปฏิบัติ ทุกวันนี้โลกทั้งโลกตกอยู่ในสภาวะทุนธนาภิวัตน์ เงินครอบโลก เพราะโลภภาภิวัตน์ ความโลภครองโลก เครื่องมือของทุนธนาภิวัตน์ หรือโลภภาภิวัตน์ ก็คือ **วัตถุนิยม ทุนนิยม และบริโภคนิยม**

วัตถุนิยม ก็คือ ค่านิยมที่ว่า ความสำเร็จของมนุษย์ วัดกันที่ความมั่งคั่งพร้อมในเชิงวัตถุ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสัญลักษณ์ของวัตถุที่สำคัญที่สุดก็คือตัวเงินในบัญชี ที่ยิ่งมากยิ่งดี ทั้งๆ ที่เงินที่มากมีนั้น เกินกว่าความจำเป็นที่จะต้องกินต้องใช้ นับแสนล้านเท่า แต่ถึงกระนั้น มนุษย์ก็ยังคงถูกกระตุ้นให้ต้องการไม่รู้จบ

ทุนนิยม ก็คือ คติที่ถือกันว่า ทุกอย่างตีเป็นเงินได้ทั้งหมด เพื่อการได้มาซึ่งเงินแล้ว อะไรที่ขายได้ ก็ควรจะนำมาขายทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็สินค้ำ วัตถุ ดิบ ศิลปวัฒนธรรม ภูมิรัฐภูมิธรรมภูมิปัญญา แม้กระทั่ง “ชาติ” หรือ “จิตวิญญาณ” ซึ่งเป็นธรรมชาติส่วนที่ลึกและสำคัญที่สุดของความเป็นมนุษย์ ก็หันขายได้ถ้ามีผู้ต้องการซื้อ ทุนนิยมซื้อทุกอย่างขายทุกอย่างโดยไม่สนใจว่า จะส่ง

ผลกระทบต่อคน สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม วิถีชีวิตอย่างไร

บริโภคนิยมก็คือ ท่าทีเชื่อมั่นกันว่า การบริโภคสูงสุดก็จะทำให้มีความสุขสูงสุด ความสุขขึ้นอยู่กับความสามารถในการบริโภคปัจจัยสี่หรือสิ่งอำนวยความสะดวก บรรดามีทั้งหมดเท่าที่มนุษย์จะผลิตขึ้นมาเสนอและสนองกันได้

เห็นหรือยังว่า โลกภายใต้ทุนนิยม วัตถุนิยม และบริโภคนิยม ซึ่งเป็นอิทธิพลของโลกาภิวัตน์ ทุนธนาภิวัตน์ หรือกล่าวอย่างสั้นที่สุด **อวิชชาภิวัตน์** การครอบงำโลกของอวิชชา ทำให้มนุษย์เบียดเบียนตัวเอง เบียดเบียนครอบครัว เบียดเบียนสังคม เบียดเบียนสิ่งแวดล้อม เบียดเบียนโลก ลดทอนศักยภาพของความ เป็นมนุษย์ให้ต่ำลงอย่างชนิดที่ไม่เคยมีมาก่อน กระทั่งโลกเข้าสู่ยุคเกิดสงครามแย่งชิงทรัพยากร แย่งชิงอำนาจ ซ้ำยังมากด้วยวิกฤตต้มยำกุ้ง วิกฤตแฮมเบอเกอร์ วิกฤตพลังงาน วิกฤตอาหารเยอะแยะมากมาย เพราะอะไร เพราะว่าชาวโลกในทุกวันนี้ไม่รู้จักเปลี่ยนเงินเป็นบุญ เปลี่ยนทุนเป็นธรรม ไม่รู้จักว่า นอกจากเงินแล้วยังมีสิ่งที่สูงกว่าเงินขึ้นไป นั่นก็คือ **ชีวิตที่ดีเพราะมีคุณภาพชีวิต และชีวิตที่ดีเพราะมีความเข้าใจต่อโลก และชีวิตอย่างถ่องแท้**

ชีวิตที่ดี อย่างพื้นฐานก็คือ การมีคุณภาพชีวิต เพราะรู้จักเปลี่ยนเงินให้เป็นเครื่องมืออำนวยความสะดวกในการดำรงชีวิต ชีวิตที่ดีตามความหมายอย่างสูงก็คือ ชีวิตที่ได้ลิ้มรสมรรคผลนิพพาน ใครก็ตามเดินตรงตามพระพุทธองค์ไปแล้ว ได้ค้นพบสิ่งที่สูงกว่าเงิน คือมรรคผลนิพพาน คนคนนั้นจะเห็นเงินเป็นเพียงปัจจัย ไม่ใช่เป้าหมายสูงสุดของชีวิต พุทธศาสนาทือว่าเงินคือปัจจัย แต่คนไทยและชาวโลกในเวลานี้ถือว่า เงินคือเป้าหมายสูงสุดของชีวิต และดังนั้นเราจึงทำทุกอย่างเพื่อแลกกับเงิน แม้กระทั่งเราจะสูญเสียการอยู่ในประเทศร่วมกันอย่างสันติ เราก็ยอม

เห็นหรือยังว่าค่านิยมวิปริตอย่างนี้แผ่คลุมโลกนี้ทั้งโลกแล้ว ดังนั้นเราทั้งหลาย ซึ่งวันนี้โดยมากเป็นมหาวาณิช และบัดนี้ได้ยกฐานะตัวเองขึ้นมาเป็นมหาเศรษฐี ส่วนคุณโยมผู้หญิงก็เรียกว่าเป็นมหาเศรษฐีนี้ เพราะเรา รู้วิธีที่จะเปลี่ยนเงินเป็นบุญ เปลี่ยนทุนเป็นธรรม นี่คือวิธีการที่ถูกต้องที่เราจะปฏิสัมพันธ์กับเงิน นั่นก็คือเมื่อมีเงิน จงรู้จักเปลี่ยนเป็นบุญ เมื่อมีทุน จงรู้จักเปลี่ยนเป็นธรรม เมื่อมีโอกาสเป็นมหาวาณิช ควรเลื่อนตัวเองขึ้นไปอีก เป็นมหาเศรษฐี และเมื่อมีเงินมีทองมากมายมหาศาล หลายแสนหลายล้านบาท ก็ไม่ควรจะหยุดอยู่แค่นั้น แต่

ควรจะบอกตัวเองว่า **เงินคือปัจจัย ไม่ใช่เป้าหมายสูงสุด** ของชีวิต เพราะโลกนี้ยังคงมีสิ่งที่สูงกว่าเงิน นั่นคือ **ชีวิตดีงาม** ชีวิตที่เลิศล้ำเพราะ**อบร่ำด้วยมรรคผลนิพพาน** คือ การเดินอยู่บนหนทางที่ถูกต้อง การมีชีวิตที่**อิ่มเต็มด้วยความสุข**ที่เกิดจากความดีงาม และการมีชีวิตที่**สงบเย็นและเป็นประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์** เพราะ**ถอดถอนความเห็นแก่ตัวได้อย่างหมดจดสิ้นเชิง**

ในทางพุทธศาสนา ท่านถือว่า **สาระของเงินอยู่ที่** การให้ **สาระของชีวิตอยู่ที่** การเข้าถึงแก่นสารของ **สังขาร** เงินตามนัยของพุทธธรรม ควรถูกใช้เป็นปัจจัย ซึ่งเป็น**เครื่องอำนวยความสะดวก**ในการดำเนินชีวิตให้มี **วัตถุประสงค์พร้อม** เมื่อมีเงินมากพอจนก่อเกิดภาวะ**กินอิ่มนอนอุ่น**แล้ว ก็ควร**วางใจ**ในการหาเงินแค่นั้น **ไม่มัว**หาเงินเพลินจนลืมไปว่า **มนุษย์ยังมีศักยภาพด้านอื่นอีก** มากมายรอให้พบและพัฒนา

แต่นั้นไป จึงใช้ชีวิตมุ่งไปสู่**การหาธรรมมา**ค้ำจุนชีวิตด้านใน ให้**เบิกบาน สันติ มีความสุข และอิสระ** เมื่อ**ชีวิตส่วนตนทั้งด้านนอก (กาย+เงิน) ด้านใน (ใจ+ธรรม)** สมบูรณ์แล้ว ก็ควร**อุทิศตน**บำเพ็ญ**ประโยชน์เพื่อมวลมนุษยชาติ**ด้วยการใช้เงินนั่นเอง เป็น**เครื่องมือ**บำเพ็ญ

บุคคลสาธารณะเหมือนอย่างทีโอนาถบิณฑิกมหาเศรษฐี
จอร์น ดี ร็อคกี้ เฟลเลอร์, แอนดรูว์ คาร์เนกี, อัลเฟรด
โนเบล และบิลล์ เกตส์ ทำให้ดูเป็นอุทาหรณ์

กล่าวอีกนัยหนึ่งว่า เงินต้องเป็นปัจจัย ไม่ใช่
เป้าหมาย เงินต้องถูกเปลี่ยนเป็นคุณภาพชีวิต ไม่ใช่
ภาระของชีวิต เงินต้องเป็นเครื่องมือของธรรม ไม่ใช่
เครื่องมือของอธรรม หากเงินถูกใช้เป็นเครื่องมือของ
อธรรมเมื่อไหร่ เมื่อนั้น โลกจะถึงการณ์กสิยคุนวาย
ไกลาหล และมนุษย์ที่ไม่รู้จักใช้เงินให้เป็นเครื่องมือ
ของธรรม ก็ถือว่า เป็นมนุษย์ที่มีวิวัฒนาการทาง
ปัญญาอยู่ในขั้นต่ำตึกดำบรรพ์ ตามคติพุทธ เงิน
ต้องถูกเปลี่ยนเป็นบุญ (ความดี) ทุนต้องถูกเปลี่ยน
เป็นธรรม (ประโยชน์สุขของมหาชน) จึงจะเป็น
ระบบปฏิสัมพันธ์ที่ถูกต้องระหว่างคนกับเงิน

วัดป่าวิมุตตยาลัย

ความเป็นมา

ยุคที่ ๑ : ธรรมะติดปีก

นับแต่สำเร็จการศึกษาปริญญาธรรม ๙ ประโยค (พ.ศ.๒๕๔๓) และพุทธศาสตรมหาบัณฑิต (พธ.ม.) จากมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในปี พ.ศ.๒๕๔๖ แล้ว **พระมหาวุฒิชัย วชิรเมธี** หรือ **ท่าน ว.วชิรเมธี** ได้อุทิศตนทำงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาเชิงรุกครบวงจรทั้งโดยการเทศน์ การสอน การผลิตผลงานทางวิชาการ การเขียนหนังสือธรรมะ ออกเผยแผ่โดยใช้ภาษาร่วมสมัย การทำรายการธรรมะทางโทรทัศน์ วิทยุ และการเปิดเว็บไซต์ธรรมะ (Dhammatoday.com, vimuttayalaya.net) ตลอดจนการเดินทางไปปาฐกถา และสอนสมาธิภาวนาทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ จนก่อให้เกิดความสนใจ

ธรรมะในหมู่ประชาชนแทบทุกกลุ่มอย่างกว้างขวาง ก่อเกิดเป็นกระแส “**ธรรมะติดปีก, ธรรมะอินเทรนต์, ธรรมะประยุกต์**” อย่างแพร่หลาย ต่อมาเมื่อปริมาณงานเพิ่มขึ้นตามจำนวนผู้สนใจธรรมะ ทำให้ท่านตัดสินใจก่อตั้ง “**สถาบันวิมุตตยาลัย**” (Vimuttayalaya Institute) ซึ่งเป็น “**สถาบันการศึกษาเพื่อพัฒนาสันติภาพโลก**” ขึ้นมาขับเคลื่อนการเผยแผ่พระพุทธศาสนาในเชิงรุกต่อไปเมื่อ พ.ศ.๒๕๕๐

ยุคที่ ๒ : สถาบันวิมุตตยาลัย

สถาบันวิมุตตยาลัย ซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาทางเลือก มีวิสัยทัศน์ในการทำงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาเชิงรุกครบวงจร โดยมีภารกิจ ๔ ประการ คือ

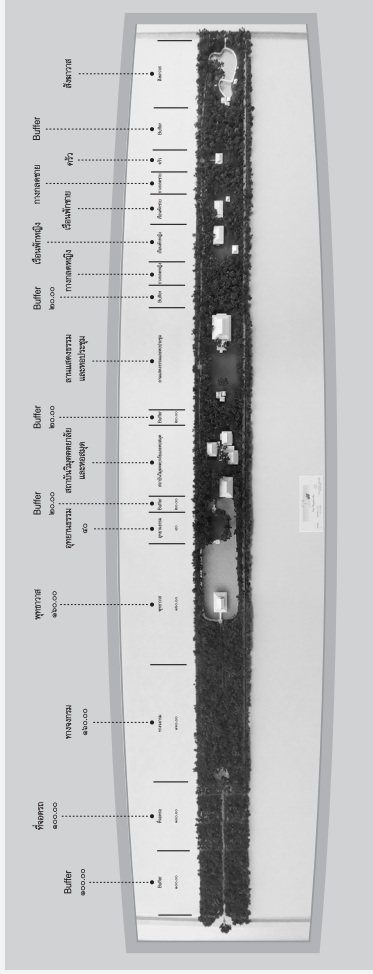
- (๑) การศึกษา (จัดตั้งโรงเรียนเตรียมสามเณร)
- (๒) การเผยแผ่ (เผยแผ่พระพุทธศาสนาเชิงรุกทุกรูปแบบ)
- (๓) การพัฒนาสังคม (ร่วมแก้ปัญหาสังคมไทยโดยใช้พุทธธรรม)
- (๔) การสร้างสันติภาพโลก (สอนสมาธิภาวนาทั้งในไทยและต่างประเทศ)

การทำงานในรูปแบบสถาบันวิมุตตยาลัยของ พระมหาภูติชัย วชิรเมธี ทำให้การเผยแผ่พระพุทธ ศาสนามีประสิทธิภาพ เป็นระบบ และอำนวยความสะดวก โสติดิผลแก่สังคม ประเทศชาติเป็นอย่างมาก ทำให้มี สถาบัน องค์กรต่างๆ ถวายรางวัลแก่พระมหาภูติชัย วชิรเมธี จำนวนมาก เช่น รางวัลพระธรรมทูตผู้มีผลงาน ดีเด่นระดับโลก จากองค์กรยุวพุทธสงฆ์โลก (WBSY) ซึ่ง ถวายโดย ฯพณฯ มหिनทระ ราชปักษะ ประธานาธิบดี แห่งประเทศศรีลังกา, รางวัลเสมาธรรมจักรทองคำ สาขาผู้นิพนธ์หนังสือพระพุทธศาสนาดีเด่น จากสมเด็จพระ เทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, รางวัล เกียรติคุณสัมพันธ์สังฆเงิน จากสำนักนายกรัฐมนตรี, รางวัลสุดยอดนักคิด ประจำปี ๒๕๕๒ จากสถานีวิทยุ โทรทัศน์แห่งประเทศไทย, รางวัลนักเขียนบทความดีเด่น แห่งปี จากมูลนิธิอายุมงคล โสณกุล, รางวัลการเผยแผ่ พระพุทธศาสนาดีเด่น จากมูลนิธิจางง์ ทงประเสริฐ เลขาธิการราชบัณฑิตยสถาน และได้รับการคัดเลือกให้ เป็น ๑ ใน ๑๐๐ บุคคลผู้เป็นต้นแบบจากหนังสือ a day เป็นต้น

ยุคที่ ๓ : วัดป่าวิมุตตยาลัย (พุทธศาสนาไทยเพื่อสันติภาพโลก)

ผลแห่งการอุทิศตนทำงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาอย่างไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย ทำให้มีผู้ได้รับประโยชน์จากธรรมะที่เผยแผ่โดยพระมหาวุฒิชัย วชิรเมธี (ว.วชิรเมธี) แพร่หลายออกไปทั้งในเมืองไทยและต่างประเทศ ทำให้ศิษยานุศิษย์ซึ่งเห็นคุณค่าของงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาเชิงรุก (Applied Buddhism) ได้ร่วมกันแสวงหาที่ดินจำนวนหนึ่งเพื่อจัดตั้งเป็นสำนักงานกลาง สำหรับขับเคลื่อนงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาโดยตรง นั่นจึงเป็นที่มาของการน้อมถวายที่ดินจำนวน ๑๐๐ ไร่ โดยคุณยายทัศนีย์ บุรุษพัฒน์ (อดีตเจ้าของโรงเรียนปริยญาทิพย์) ซึ่งที่ดินดังกล่าวมีโฉนดอยู่ ณ รังสิตคลอง ๑๔ ต.หนองสามวังใต้ อ.หนองเสือ จ.ปทุมธานี แต่ พระมหาวุฒิชัย วชิรเมธี (ว.วชิรเมธี) เพื่อให้พัฒนาเป็น “วัดป่าวิมุตตยาลัย” อันจักเป็นศาสนสถานสำคัญสำหรับการทำงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาเชิงรุก จากเมืองไทยสู่ประชาคมโลกต่อไปในอนาคต

แบบจำลองโครงสร้างวัดป่าวิมุตตยาลัย

บนเนื้อที่ ๑๐๐ ไร่ ณ รังสิตคลอง ๑๔

มุ่งขับเคลื่อนเผยแพร่พุทธศาสนาเชิงรุก (Applied Buddhism)
 ภายใต้วิสัยทัศน์ “พุทธศาสนาไทยก้าวไกลเพื่อสันติภาพโลก”

พัฒนาวัดให้เป็นแหล่ง “ความรู้” (wisdom) คู่ “ความดี” (mindfulness)

เกี่ยวกับพี่เขยน

พระมหาอุตฺตมิชัย วชิรมณี
(อ.วชิรมณี)

วันเดือนปีเกิด

๒๙ มกราคม ๒๕๑๖

การศึกษา

ศษ.บ. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (๒๕๔๓)

พธ.ม. มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

(๒๕๔๖)

ป.ธ.๙ สำนักวัดเบญจมบพิตรดุสิตวนาราม

(๒๕๔๓)

การทำงาน

- อาจารย์พิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร

- อาจารย์พิเศษ สถาบันพระปกเกล้า วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร โรงเรียนนายร้อยตำรวจสามพราน

- อาจารย์พิเศษและวิทยากรบรรยายพุทธศาสนากับศาสตร์ร่วมสมัย ของมหาวิทยาลัยและสถาบันการศึกษา

ชั้นนำของรัฐและเอกชนมากมาย เช่น มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยศรีปทุม มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซีย มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง มหาวิทยาลัยนเรศวร เป็นต้น

- เป็นอนุกรรมการทูตสันติภาพฝ่ายศาสนสัมพันธ์ โครงการทูตสันติภาพ (Ambassador for Peace) ของสหพันธ์นานาชาติและศาสนาเพื่อสันติภาพโลก (ประเทศไทย) สหพันธ์สันติภาพสากล

- เป็นที่ปรึกษา คณะกรรมการส่งเสริมการอ่าน เพื่อสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต กระทรวงศึกษาธิการ

- เป็นคอลัมนิสต์เขียนบทความเชิงวิชาการ กึ่งวิชาการ และบทความทั่วไปให้กับหนังสือพิมพ์และนิตยสารมากมาย เช่น เนชั่น สุดสัปดาห์ มติชน สุดสัปดาห์ ประชาชาติธุรกิจ โพสต์ทูเดย์ กรุงเทพธุรกิจ แพรว WE HEALTH & CUISINE ชีวจิต ชีวิตต้องสู้ หญิงไทย แก้วจัน และบางกอก ฯลฯ

- เป็นวิทยากรบรรยายธรรมและนำภาวนาตามสถาบันและองค์กรของรัฐรวมทั้งเอกชน ทั้งในกรุงเทพฯ ต่างจังหวัดและต่างประเทศ

- เป็นผู้ก่อตั้งสถาบันวิมุตตยาลัย (Vimuttayalaya Institute) : อันเป็นสถาบันเพื่อการศึกษา วิจัย ภาวนา และนำเสนอภูมิปัญญาทางพุทธศาสนาสู่ประชาคมโลก โดยเน้นปรัชญาการทำงานในลักษณะพุทธศาสนาเพื่อสันติภาพโลก (Buddhism for World Peace)

- เป็นวิทยากรประจำรายการโทรทัศน์หลายรายการ เช่น ธรรมะติดปีก (TPBS), มหัศจรรย์แห่งปัญญา (ช่อง ๑๑), เมืองไทยวาไรตี้ (ททบ. ๕) ร้านช้ำยามเช้า (TITV), กล้าคิดกล้าทำ (ททบ. ๕), พุทธประทีป (ททบ. ๕) สยามทูเดย์ (ททบ. ๕) รอยธรรม, ธรรมาภิวัตน์ (ASTV), ที่นี้หมอชิต (ช่อง ๗), ดาว่าง (ช่อง ๙) และอื่นๆ

ผลงานนิพนธ์ภาษาไทย

ผลงานนิพนธ์ภาคภาษาไทยมีมากกว่า ๕๐ เล่ม เช่น ธรรมะติดปีก ธรรมะดับร้อน ธรรมะหลับสบาย ธรรมะบันดาล ธรรมะทำไม ธรรมะรับอรุณ ธรรมะราตรี ธรรมะเกร็ดแก้ว ธรรมะสบายใจ ธรรมะทอรัก ธรรมะชาล้นถ้วย ฝนตกไม่ต้อง พ้าร้องไม่ถึง สบตากับความตาย ในหลวงครองราชย์พุทธทาสครองธรรม หนังสือเรียนพระพุทธศาสนา (ม.๑ - ม.๖) กำลังใจแด่ชีวิต DNA ทางวิญญาณ ตายแล้วเกิดใหม่ตามนัยพุทธศาสนา คลื่นนอกคลื่นใน ตื่นรู้อยู่ด้วยรัก ทุกข์กระทบธรรมกระเทือน สิ่งสำคัญ

ไม่อาจเห็นด้วยตา แคंपล่อยก็ลอยตัว ธัมมิกประชาธิปไตย (Buddhist Democracy) ธัมมิกเศรษฐศาสตร์ (Buddhist Economics) ตะแกรงร้อนทอง ว่ายทวนน้ำ ลายแทง แห่งความสุข มองลึก นึกไกล ใจกว้าง รู้ก่อนตาย ไม่เสียตายชาติเกิด เปลี่ยนเคราะห์ให้เป็นโชค เปลี่ยนโรคให้เป็นครู งานสัมฤทธิ์ ชีวิตรื่นรมย์ ความทุกข์ มาโปรดความสุขไปรอยปราย เป็นต้น

ภาษาอังกฤษ

ผลงานภาคภาษาไทย ที่ได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษ และภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาจีน ภาษาสเปน ภาษาฝรั่งเศส ภาษาญี่ปุ่น ประกอบด้วย

ธรรมะหลับสบาย	ANGER MANAGEMENT
ธรรมะทอรั๊ก	LOVE MANAGMENT
ธรรมะรับอรุณ	DHARMA AT DAWN
ธรรมะราตรี	DHARMA AT NIGHT
สบตากับความตาย	LOOKING DEATH IN THE EYE
ธรรมะสบายใจ	MIND MANAGEMENT

อนึ่ง หนังสือ “ธรรมะหลับสบาย ธรรมะทอรั๊ก และ สบตากับความตาย” นอกจากได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษแล้ว ปัจจุบันยังได้รับการแปลเป็นภาษาสเปน อินโดนีเซีย จีน ญี่ปุ่น และศรีลังกา อีกด้วย

เกียรติคุณและรางวัล

- พ.ศ. ๒๕๔๗ ผลงาน “ธรรมะติดปีก” ได้รับความนำไปดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์ทางไทยทีวีสีช่อง ๓ ได้รับรางวัลจากสถาบันต่างๆ กว่าสิบรางวัล

- พ.ศ. ๒๕๔๘ รางวัล “ผู้มีผลงานด้านการเผยแผ่พระพุทธศาสนาดีเด่น” (จากผลงานนิพนธ์ ๔ เรื่อง คือ ธรรมะติดปีก ธรรมะหลับสบาย ธรรมะดับร้อน ธรรมะบันดาล) จากมูลนิธิศาสตราจารย์พิเศษจำนงค์ ทองประเสริฐ ราชบัณฑิต

- พ.ศ. ๒๕๔๘ สถาปนาเพื่อสันติภาพโลก ยกย่องเป็น “ทูตสันติภาพโลก”

- พ.ศ. ๒๕๔๙ นิตยสาร Positioning ยกย่องให้เป็นหนึ่งใน “๕๐ ผู้ทรงอิทธิพลของสังคมไทย ปี ๒๕๔๙”

- พ.ศ. ๒๕๔๙ รางวัล “The Great Dharma Putta Award” (พระธรรมทูตผู้มีผลงานดีเด่นระดับโลก) จากรัฐบาลและคณะสงฆ์แห่งประเทศไทยศรีลังกา และองค์กร WBSY (World Buddhist Sangha Youth) ในฐานะเจ้าภาพจัดงาน “สมโภช ๒๕๕๐ ปีแห่งพระพุทธศาสนายุคกาล” (The Celebration of 2550th Buddha Jayanti)

- พ.ศ. ๒๕๕๐ รางวัล BUCA HONORARY AWARDS ในฐานะผู้มีผลงานโดดเด่นในการนำเสนอ

ธรรมะแบบอินเทอร์เนต และมีคุณูปการต่อวงการวิชาชีพ
นิติศาสตร์ จากคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัย
กรุงเทพ

- พ.ศ. ๒๕๕๐ รางวัล “รัตนปัญญา” (Gem of Wisdom Award) ซึ่งเป็นรางวัลเกียรติยศสำหรับพระสงฆ์ผู้ทรงภูมิปัญญาเป็นเอก จากคณะสงฆ์และประชาชนจังหวัดเชียงราย

- พ.ศ. ๒๕๕๐ รับพระราชทานรางวัล “เสาศาสนาธรรมจักรทองคำ” ในฐานะผู้ทำคุณประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนา สาขาการแต่งหนังสือทางพระพุทธศาสนา จากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ในงานสัปดาห์วิสาขบูชาโลก ณ มณฑลพิธีท้องสนามหลวง

- พ.ศ. ๒๕๕๐ รับพระราชทานรางวัล “บุคคลผู้ทำคุณประโยชน์ต่อเยาวชน” สาขาการศึกษาและวิชาการ จากสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร เนื่องในโอกาสวันเยาวชนแห่งชาติ ณ อาคารกีฬาเวสน์ ๒ ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น)

- พ.ศ. ๒๕๕๐ รางวัล “Young & Smart VOTE 2007 สาขาคนรุ่นใหม่ที่มีบทบาทต่อสังคม” จากนิตยสารสุดสัปดาห์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

- พ.ศ. ๒๕๕๐ รางวัล “ผู้มีอุปการคุณต่อวงการห้องสมุด และการศึกษาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์” จากสมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย ในพระราชูปถัมภ์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

- พ.ศ. ๒๕๕๑ รางวัล “นักเขียนบทความดีเด่นประจำปี ๒๕๕๑” จากมูลนิธิ ม.ร.ว. อายุมงคล โสณกุล

- พ.ศ. ๒๕๕๑ รางวัลกิตติคุณสัมพันธ์ “สังข์เงิน” ในฐานะผู้ที่มีผลงานการประชาสัมพันธ์ดีเด่น จากสมาคมนักประชาสัมพันธ์แห่งประเทศไทย ณ ตึกสันติไมตรี ทำเนียบรัฐบาล

- พ.ศ. ๒๕๕๑ รางวัล “ผู้มีอุปการคุณต่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนา” ของมูลนิธิรวมใจเผยแผ่ธรรมะ จากสมเด็จพระพุทธมาจารย์ (เกี่ยว อุปเสโณ) ประธานคณะผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช

- พ.ศ. ๒๕๕๑ รางวัล “ผู้บำเพ็ญประโยชน์ในการพัฒนาจิต ประจำปี ๒๕๕๑” จากสภาชาวพุทธ ร่วมกับมูลนิธิโลกทิพย์

- พ.ศ. ๒๕๕๑ รางวัล “ผู้ทำคุณประโยชน์และสร้างชื่อเสียงให้แก่บัณฑิตวิทยาลัย” จากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

- พ.ศ. ๒๕๕๑ รางวัล “ลูกที่มีความกตัญญู กตเวทีอย่างสูงต่อแม่ ประจำปี ๒๕๕๑” จากสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

- พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้รับคัดเลือกเป็น “๑ ใน ๑๐๐ บุคคลผู้เป็นแรงบันดาลใจ” (100 idols) จากนิตยสาร a day

- พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้รับยกย่องจากกรุงเทพมหานคร และกรุงเทพมหานครออนไลน์เป็น นักคิดนักเขียนแห่งปี

- พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้รับยกย่องจากหนังสือพิมพ์ โฟสต์ทูเดย์ให้เป็น “คนรุ่นใหม่ผู้เป็นความหวัง”

- พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้รับโหวตให้เป็นสุดยอดนักคิด ปี ๒๕๕๑ จากสถานีวิทยุ อสมท. F.M.96.5 MHz คลื่นความคิด

- พ.ศ. ๒๕๕๒ รางวัล “บุคคลคุณภาพผู้บำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม” จากโรงเรียนสุวรรณสุทธารามวิทยา

- พ.ศ. ๒๕๕๒ รางวัล “บุคคลต้นแบบคนดี ศรีแผ่นดิน ปี ๒๕๕๑” จากกระทรวงการพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์

- พ.ศ. ๒๕๕๒ รางวัล “พุทธคุณูปการ รัชตเกียรติคุณ” ผู้มีพุทธคุณูปการต่อพระพุทธศาสนา จากคณะกรรมการการศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม สภาผู้แทนราษฎร

- พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้รับการจัดลำดับให้เป็น ๒๐ คนกรุงที่น่าจับตามอง (The Bangkok Hot List : ๒๐ people to watch) จากซีเอ็นเอ็นเ็นจีไอเอเซีย

- พ.ศ. ๒๕๕๒ มหาวิทยาลัยมหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ถวายปริญญาศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์

“เศรษฐี” ความหมายอย่างที่รู้ๆ กัน
ตามภาษาชาวบ้าน “เศรษฐี”
แปลว่า “ผู้มีทรัพย์มาก”
แต่ตามรากศัพท์ในภาษาบาลี
“เศรษฐี” มาจากคำว่า “เศรษฐ”
แปลรูปเป็น “เศรษฐี”
ตามหลักบาลีไวยากรณ์
แปลว่า “ผู้มีความประเสริฐ”
“ผู้ประเสริฐที่สุด”

